

13 POVÍDKOVÝCH VLAŠTOVEK

OD ÚČASTNÍKŮ
POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš

sperkarka-textu.cz

... a to chce sakra odvahy.

Ahoj čtenářko, ahoj čtenáři!

Díky, že čteš tyhle řádky. Těšíš se na povídky, ale zároveň ti vrtá hlavou, co je to ten Povídkový nenávod?

To je tak. Když někde hraje hlavní roli inspirace, autenticita a kreativní tvorba, nevěřím na instantní návody. Proto jsem stvořila Povídkový nenávod s podtitulem Napiš povídku v 5 krocích. Jeho účastníci ode mě dostali v 5 dnech 5 e-mailů, ve kterých jsem je krok po kroku vedla k napsání povídky a její následné editaci.

Cílem nebylo stvořit perfektní dílo, naopak. Cílem bylo pustit se do psaní. Psát. A povídku dokončit. Žádné *zaručené* rady, jak na originální zápletku nebo geniální rozuzlení. „Jen“ každodenní inspirace, tvůrčí svoboda a bezpečný prostor, kde můžeš být sám sebou, a zároveň na nic z toho nebudeš úplně sám.

V prvním kole (únor 2021) se sešla báječná parta třinácti kreativních duší. Některé z nich si stříhly svou povídkovou premiéru. Každá vlašťovka je jiná, ale spojuje je na týden sdílený virtuální časoprostor, energie skupiny, vzájemná podpora, chuť tvořit. Do každé z povídek, které máš právě před sebou, vložil autor kus sebe – a to chce sakra odvahy.

Jak říká moje oblíbenkyně Elizabeth Gilbert v knize Velké kouzlo: „*Je těžké něco vytvořit. Kdyby to nebylo obtížné, dělal by to každý a nebylo by to zvláštní ani zajímavé.*“

Máš z toho teď taky chuť pustit se do psaní? Ráda tě v nenávodu uvidím. Detailní info a možnost přihlásit se najdeš tedy. Těším se. A teď už hurá na vlašťovky. Ať se ti líbí!

PS pro autory: Díky, šťastná třináctko povídkářů, každý z vás má můj obdiv. A nezapomenu na naše online autorské čtení aka pyžamová párty. Byli jste boží. <3

Autorkou Povídkového nenávodu i téhle předmluvy je Martina Heš, šperkařka textů. Copywriterka, korektorka a taky povídkářka z plzeňského tria Povidkarky.cz. V říjnu 2020 jí vyšla první knížka, novela Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi. Martina bydlí u řeky se třemi milovanými blondatými lidmi, ráda čte a pije kafe.

Vlašťovky

- 3 Veronika Mikolášková: Za hřebenem
- 7 Alena Kohoutková: Kytarista aneb Jaký já jsem vlastně dřevo
- 12 Petra F. Rohovská: Hlas srdce v horách
- 16 Kateřina Svobodová: 3, 13, 23, 33
- 18 Jan Strýček: Virtuální nepovídka
- 22 Anna Buňková: Želva
- 24 Markéta Zimčíková: Joey
- 26 Jiří Brož: V nitru Jindry
- 28 Jana Aadhiradasi: Poklad shůry
- 30 Eva Vozková: Taková... divná
- 32 Michaela Kotlanová: Lavička
- 34 Pavla Pavlíčková: Do roka a do dne
- 38 Renata Topinková: Frankie

*Cítím, že dnes je
ten den, kdy
spatřím svět.*

Veronika Mikolášková

Za hřebenem

Bylo krásné nedělní ráno. Slunce pohladilo svými paprsky Její chodidla a pozvolna šplhalo po těle výš, sklouzlo se po páteři a vystoupalo až k vlasům. Tam drze tancovalo tak intenzivně, až Ji probudilo. S hlasitým zívnutím se posadila. Při vstávání jí dlouhé rovné vlasy spadly do tváře a zastínily výhled. Automaticky si svázala vlasy gumičkou, kterou měla na zápěstí. Pak vstala a s úsměvem vykročila do kuchyně.

Culík byl zase ve službě. Krotit vlasy byla jeho povinnost. Měl natrénováno a cítil se sebevědomě. Rozený kovboj. Nebo snad spolehlivý pastýř? Dnes ráno se ocitl ve střední výšce hlavy, zprava i zleva vzorně vycentrovaný. Růžová gumička mu sloužila coby pevné laso. Za celých čtrnáct dní s ní nebyly vážnější problémy. I proto culík věřil, že v tento den ještě nezanikne.

S culíky se to má totiž tak, že většinu své existence stráví koukáním do hlavy. Musejí se stále dívat dopředu, aby se jim gumička nevysmekla a vlasy nerozutekly. Existence culíků je svázána s jejich gumičkou. Když praskne nebo ji Oni přestanou používat, culík zanikne navždy. Proto se většina culíků snaží odvádět co nejlepší práci, nedívat se dozadu ani do stran, nevybavovat se s cizími účesy, zkrátka nerozptylovat se, aby neohrozily popularitu své gumičky.

Ale Její culík byl velký snílek, a proto často riskoval. Už přišel na to, že chvilkové rozpuštění nic vážného neznamena. Jen odpočinek, spánek, ze kterého se nemusí probudit. S kvalitní gumičkou se proto nebál sem tam s nějakým kolegou promluvit. Často také přemýšlel nad tím, jaké to asi je, být drdolem nebo copem. Jeho největším snem ale bylo podívat se na svět z vrcholku hlavy.

Párkrát si troufnul sjet níž, ke straně Jejího krku, aby zahlédl alespoň zlomek opravdového barevného světa. Vlasy na opačné straně se však uvolnily a Ona jej okamžitě vrátila na místo. Culík stihl zahlédnout pouze kousek modrého svetru, který si během jeho pokusu převlékala přes hlavu. Modrá barva se mu moc líbila a od té chvíle toužil po výhledu ještě víc.

„Dnešek je jako stvořený pro výlet do hor,“ prohlásila Ona, když dosnídala. Culík Její řeči rozuměl, ale hory si představit neuměl. Z Jejího tónu hlasu však poznal, že k nim má kladný vztah. Pomyslel si, že to bude určitě krásné místo a těšil se s Ní.

Za hlasitého prozpěvování populární písně se šla převléknout. Protože byl opravdu teplý letní den, rozhodla se pro tričko s velkým výstřihem na zádech a krátké kalhoty s hlubokými kapsami, do kterých nastrkala vše potřebné. Ještě si obula turistické boty a vyrazila.

Zpočátku byla cesta rovná a jednoduchá. Šlo se jí dobře a culík se jí na zádech vesele houpal. Gumičku měl pod kontrolou a pramínky vlasů vzorně napnuté. To ale nevydrželo dlouho. Postupně se trasa čím dál víc kroutila a stoupala do prudšího kopce. Ona se začínala potit. Litovala, že si s sebou nevzala pití, jelikož musela přelézat čím dál větší kameny, spadané stromy, sem tam i přeskočit potok. Pořád ale myslela na svůj cíl, na tu nádheru, kterou uvidí, až vystoupá nahoru. Pokračovala.

Zato culík tak optimistický nebyl. Sice netušil, jak to v lese vypadá, ale zřetelně cítil, když se Její hlava moc přiblížila k nějaké překážce. Čím výš stoupali, tím více foukal vítr a snažil se vylákat neposedné pramínky na divokou tancovačku. Culík se snažil, seč mohl, ale pár vlásků mu postupně uniklo před Její oči.

Znervózněl. Co když se uvolní další vlasy a jeho gumička sklouzne nenávratně z hlavy na zem? Co když tam zrovna žádná zem není? Co když je tam voda, která ji odnese daleko od Ní? Co když spadne do nějaké hluboké propasti a bude padat navěky? A kdyby tam zem byla, co když si Ona, v zápalu boje s terénem, vůbec nevšimne, že gumička spadla a nechá ji tam ležet? To by byl jeho konec.

Ne, řekl si, nic takového se nestane. Nevzdám se. Nemůžu. Cítím, že dnes je ten den, kdy spatřím svět. Budu dál držet a dostanu se na vrchol. Snad to ale zvládne Ona.

Pravda, co Ona? Jí bylo už docela špatně a měla pocit, že se trochu ztratila, ale pořád dál hecovala sama sebe, že to dokáže a že zastavovat se v kopci je nelogické. Co když se podívá dolů, ztratí rovnováhu a spadne? Povrch se pod Ní nebezpečně sypal. Ne, opravdu nebylo vhodné se teď zastavovat a litovat se.

Šplhala tedy dál. Po několika odvážných skocích na pískovcové půdě se před Ní objevila ztracená cestička. Zaradovala se. Konečně se zase cítila jistěji. Vzpomněla si, že je vlastně na výletě a že si ho užívá. Sama. Volná. Všechno zvládne.

Vykročila směrem k cestičce. V tom Jí podjela noha a celý svět se s Ní zatočil. Půda, na které stála, se rozdrobila. Chvíli padala, protože pod sebou měla jen hlínu a písek. Nakonec se zachytila o skupinu vzrostlých keřů. Při pádu se Jí však zamotaly vlasy do větviček!

Culík se s vypětím všech sil nerozpadl. Cítil ale, jak se gumička nebezpečně napíná a vlasy postupně vypadávají. Nebude trvat dlouho a bude po něm. Gumička praskne a on už nikdy nedostane šanci podívat se na svět. Teď ne, nadával v duchu, teď sakra ne!

Ona se naštěstí už vzpamatovala z šoku a stabilizovala svou pozici natolik, že mohla začít pomalu rozmotávat vlasy. Při každém sebemenším zadrhnutí s sebou Ona i culík v duchu trhli. Nešlo to snadno, ale přece se Jí po napínavých deseti minutách povedlo všechny vlasy i s gumičkou vyprostit. Gumička zůstala celá. Jen culík úlevou ztratil vědomí a rozpadl se.

Za necelých třicet vteřin byl zase zpátky při vědomí, neboť Ona nelenila a uvázala jej znovu. Přitom ho pohladila a nahlas prohodila:

„Tak jdeme, ty hvězdo.“

Culík pocítil bezmezný pocit lásky a vděčnosti. Už měl zase laso pevně pod kontrolou. Přežil. A Ona taky. Hýbali se teď spolu zase pravidelně a klidně. Opatrně.

Ještě hodnou chvíli se z toho všeho vzpamatoval, takže si ani nevšiml, že je nějak vysoko na hlavě. A že se Ona zastavila. Teprve když začala vydávat radostné a úlevné zvuky, poznal, že dorazili na vrchol. Dokázali to. A on jako by téměř viděl tu krásu pod nimi.

Ale jenom téměř. Najednou se jeho nálada prudce změnila. Byl našťvaný. Uvědomil si, že je teď takzvaným falešným culíkem. Drží jen horní vlasy. Je tak blízko vytouženému výhledu, a přece tak zatraceně daleko.

Ne, řekl si, já to tak nenechám. Tahle příležitost se už nikdy nemusí opakovat! Musím vymyslet způsob, jak Ji přinutit, aby mě vyčesala ještě výš!

Přemýšlel a přemýšlel, až si myslel, že se z toho potí. Ale nepotil se on. To Ona. Spodní vlasy se Jí lepily na odhalená záda.

Ta je ale hloupá, rozčiloval se, kdyby mi dala na starost všechny vlasy a vyčesala mě výš... no jo! Jasně, už to mám! Musím Ji jenom pořádně pošimrat na těch odhalených zádech!

Rozhodl se. Byl unavený. Vyčerpaný. Zaslouží si to. Zaslouží si vidět tu krásu stejně, jako Ona. Buď všechno, nebo nic. Začal se houpat. Jelikož byl o polovinu lehčí než obvykle, bylo to snadné. Ale nemělo to kýžený efekt.

Musím se snažit víc! Houpal se a houpal a schválně pouštěl vlasy, ale jen tolik, aby omylem neusnul. Aby se nerozpadl. Čím níž se dostával, tím víc o svém nápadu pochyboval. Ale nebylo cesty zpět. Všechno, nebo nic, opakoval si. Buď se to povede, nebo ať si pro mě

za mě třeba gumička spadne do údolí. Nebo ať ji třeba vítr odnese, já už nechci existovat v tak báječném světě, když ho nemůžu vidět!

Byla jako v nebi. Nic Jí nemohlo udělat větší radost než zasloužená odměna po fyzickém výkonu. Vítr Ji příjemně chladil na tvářích a pažích. Jen malá drobnost Jí hatila jinak dokonalou chvíli štěstí. Vlasy se Jí lepily na zpcená záda a naschvál Ji lechtaly. Skoro jako kdyby se snažily Jí ten moment znepríjemnit. Ale to ne, nic takového. Podrážděně si stáhla gumičku z vlasů.

Tma a ticho. Prázdnota nebytí. Jako vesmír před Velkým třeskem. Nebo před Stvořitelem. Podstatné je to prázdno. Žádné atomy. Žádné sny nebo barevné skvrny, žádné vědomí, které by je mohlo produkovat. Nic než nekonečná, tíživá temnota. A pak... Světlo.

Culík v první chvíli nevěděl, co se děje. Všude bylo najednou tak jasno. Poprvé viděl něco jiného než stíny vlasů a pokožku hlavy. Vnímal světlo, barvy. Shlížel na údolí plné hnědých a pískově žlutých domků s červenými střechami, na zahrady plné pestrých květů, na smaragdově zelené vrcholky stromů. Krajinu protínala řeka, ve které se odrážela modrá obloha. Nebe nad nimi křížovali ptáci předvádějící své karamelově hnědé peří. Daleko na obzoru se rýsovaly šedivé hory. Svět byl zkrátka světem, příroda přírodou.

Takže to vyšlo! radoval se culík. Kochal se krajinou a nasával kouzelnou atmosféru vyhlídky. Ona, spokojená a klidná, dělala totéž. Pro něj to však znamenalo mnohem víc. Poprvé byl šťastný.

Veronika je mladá výtvarnice z Brna. Její láska ke knihám ji přivedla k vystudování oborů Grafický design – ilustrace a Knihař. V současné době se snaží o knihách dozvědět ještě více na vysoké škole na oboru Český jazyk a literatura. Ve volném čase chodí na procházky, čte a nasává vůni tiskařských barev.

*Ty snad žádnou holku
nesbalíš, i kdyby se ti
usídlila v pouzdře
na kytaru...*

Alena Kohoutková

Kytarista aneb Jaký já jsem vlastně dřevo

Normálně píšu texty písniček pro naši kapelu hned, jak mi kluci zadají téma, ale teď jsem úplně vygumovanej. Jak to, že pořád myslím na tu holku s nádherně dlouhýma nohama, černým mikádem lemujícím její droboučký obličej a očima jako horká čokoláda? Páni, to se mi ještě nestalo! Tu holku musím dostat z hlavy. Co si vůbec myslí, že se mi usídí v mozku a otevře si tam hodiny tance? V hlavě mi buší snad tisíc šamanských bubnů a nemůžu se toho zbavit.

Možná vypadám jako drsňák, ale v podstatě jsem romantik, a jak o mně říkají moje dvě sestry: brácho, ty seš dřevo, ty snad žádnou holku nesbalíš, i kdyby se ti usídlila v pouzdře na kytaru. Jednu už jsem ale měl, jenže to byla motorkářka. Ulovila si ona mě a byla fakt adrenalistka – lezení po skalách, sjíždění divoké řeky, jízda po sjezdovce na jedné lyži. A já jsem se po tom všem měl ještě předvést v celé své mužské parádě! No to ani náhodou, hekal jsem celou noc, místo toho, aby hekala ona pode mnou. Kluci v kapele se mi smáli, že prý jsem fajnovka a nic nevydržím, to bych chtěl vidět, jak by to po víkendovém maratónu zvládali oni, XXL frajeři. Zařekl jsem se, že teď už žádná, aspoň na hóódně dlouhou dobu. Prostě teď holky nechytám do náruče, teď je střílím.

Jenže tohle zaříkadlo nějak nezafungovalo. Když jsem to nejmíň čekal, objevila se ONA, štíhlé dlouhé nohy na podpatcích tenkých jak jehličky se snad vznášely nad chodníkem. Precizně zastřižené mikádo se jí vlnilo kolem tváří a lehce odkrývalo obří dřevěné náušnice, větší než její hnědé oči barvy horké čokolády. Nevědomky jsem si lehce olízl rty a ona se usmála. A já jsem zůstal stát jak v Jiříkově vidění a nemohl jsem se hnout z místa. Než jsem se vzpamatoval, byla pryč. A v mozku se mi rozsvítila disko koule s nápisem sex!

Včera jsem ji zase zahlídl. Když jsem končil hodinu kytary, podíval jsem se z okna a ona zrovna přecházela přes ulici. Venku drobně pršelo, ale ona si tam klidně kráčela bez deštníku, vyhnula se kalužím a pak zaplula za roh ulice. Tak a mám zase dnešní noc bez spánku.

Je sobota, brzo ráno... pro mě sobotní brzo ráno, je jedenáct hodin. Áááuuu, zívnu si, protáhnu se a jdu se osprchovat. Proud vody mi buší do hlavy a já se chci soustředit jen na jednu věc, hudba a text písničky, text písničky.

Když dorazím do nahrávacího studia, hned na mě kluci halekaj jeden přes druhého, hele kámo, potřebujeme, abys už konečně přišel s tou závěrečnou písničkou do našeho alba, co je s tebou, seš ňákej bez šťávy, bez nálady, už to máš aspoň v hlavě? Jojo, mávnu rukou, všechno bude.

Pomyslím si ale – jo, v hlavě, tam mám teď momentálně pár dlouhých štíhlých nohou, cupitajících v botách na vysokém podpatku.

Takže neděle nic, totální prázdno. Potloukám se ulicemi kolem naší školy, myslím, že kdybych byl slepec, už bych klidně chodil i bez hole nebo bez asistenčního psa, protože tady znám každou díru v chodníku. Bože, kde asi bydlí a jak se jmenuje a jak to, že chodí kolem naší školy, nebo dokonce k nám do školy, někoho tam vodí na hodiny? Ale koho, je tady spousta kroužků, jak to mám zjistit, když musím skoro celý den trčet v učebně?

Pondělí odpoledne. Už asi napotřetí čtu vzkaz od Adělčiných rodičů. *Omluvte, prosím, naši dceru Adélku z vyučování od 13 h. Jde k zubaři. Vyzvedne ji moje sestra Agáta. Děkuji, Potůčková.*

Nesoustředěně koukám na šestiletou Adélku a pak zase z okna, už bude 12:35 a ona nikde, jak to? Dnes má zpoždění!

Adélko, co je to dnes s tebou, co jsme si říkali, správné držení kytary, pravá ruka vybrnkává rytmus a levá ruka tvoří akordy. A co děláš s těmi prsty na hmatníku, prsty kolmo ke strunám a mačkáme je vrškem prstu, vždyť to víš. Adélka na mě koukne velkýma modrýma očima a vzdychne, když já pořád myslím na toho zubaře.

Tak znovu, uvolni se a jdeme na to, budu tě doprovázet, zubaře si teď vyhod' z hlavy a soustřed' se, za čtrnáct dní máme to vystoupení, tak šup šup, to přece není nic těžkého se soustředit.

Zasednu proti Adélce a zcela se zabereme do rytmu, Adélka si k tomu potichu brouká a já si v hlavě přemílám přesně tu větu, co jsem teď řekl, to přece není nic těžkého se soustředit na jednu věc, hudba a text písničky, text písničky. Tak jo, asi jsem teď koukal do blba, Adélka mě zatahala za rukáv, až jsem s sebou cuknul. Co je?

Pane učiteli, někdo klepal. Aha, tak se koukneme, kdo to je. To je asi moje teta, vyhrkne Adélka, už dnes budu muset jít. Tvoje teta? Aha, promiň, jasně, ten zubař, tak jo a ať tě to moc nebolí.

Adélka rychle vyklouzla ven na chodbu a já jsem se ani nestačil podívat, jaká teta jí to vlastně vyzvedla. Nasoukal jsem se na parapet a mrzutě se dívám z okna.

Adélka právě vyšla z budovy a... drží se za ruku té mojí krásky s dlouhýma nohama! Tak to jsem vážně prošvihnul. Počkat, kde mám ten vzkaz... *Vyzvedne ji moje sestra Agáta.* Takže Agáta, dlouhonohá Agáta. Zasněně se za ní dívám a v duchu si přeju, otoč se, podívej se nahoru. Tak nic, nasedají do malého fiata a jsou pryč.

Hned popadnu mobil a začnu listovat na Googlu, Agáta, jméno řeckého původu, dobrá, laskavá. Říká se jí také Háta, hmmm, to se mi nelíbí, budu jí říkat Agi. A hned mě napadne rým Agáto, Agáto, nevádí ti déšť ani bláto, bože, to je primitivní, jako říkanka z první třídy!

Takže honem koukám do rozvrhu, kdy má zase Adélka hodinu, tento týden už nic. Jsem fakt pako, proč jsem se nešel podívat k těm dveřím?

Příští týden, úterý, Adélka perfektně vybrnkává rytmus a já nervózně přecházím po celé učebně, až se Adélka zeptá, pane učiteli, něco vás bolí?

Zarazím se, ne, proč?

Že pořád vzdycháte a chodíte sem a tam.

Já vzdychám? podívám se, to už jsem fakt marnej. Nenápadně se zeptám Adélky. Dneska taky pro tebe přijde tvoje teta? Ale ona zavrtí tou svojí hlavinkou, až jí culík lítá ze strany na stranu, ne, dnes přijde taťka.

Aha, řeknu jen a posadím se na parapet. A... p r o č vlastně pro tebe dnes nepřijde tvoje teta Agi?

Adélka na mě vykulí oči, vy se s ní znáte?

Zeptám se, ne, proč?

Protože ji oslovujete jako moje mamka, Agi.

Ne, promiň, hned to uvádím na pravou míru, to mně jen tak vylítlo. Agáta, chtěl jsem říct, slečna Agáta.

A Adélka hned vystřelí, jo, je to slečna, právě s nikým nechodí, ona je modelka a fotí spodní prádlo a mamka říkala, že ji chlapi sice obdivují, ale ona žádného nechce, protože všichni na ni žárlej.

Fáákt, řeknu nadšeně, ale pak se hned zarazím a zmírním. No, ono je to někdy těžký s těma našima profesema.

A vy taky nikoho nemáte? zeptá se hned Adélka.

Pááni, ty jsi ale zvědavá. Dobře, řeknu ti to, ale nesmíš to nikomu prozradit, ledáá možná tetě Agi.

A Adélka se zasměje a udělá gesto, jako že si zamyká pusku na zip.

Taky nikoho nemám, vlastně jo, tadytu, řeknu a vezmu svoji kytaru do ruky. Tohle je moje Rebelka. Ona je ta, co ze mě vždycky všechno doslova vyždímá. Špatnou náladu a stres dokáže pár akordy zahnat pryč.

Adélka se hned rozesměje.

Zeptám se, co ti je na tom k smíchu?

No, že teta Agi tomu svému autíčku říká Renda, René, no a vy máte Rebelku. Ona říká, že René ji vždy dokáže odvézt na klidné místo.

Směju se, tak to máme každý svého dobrého kamaráda a doslova s ním souzníme.

To jo, řekne Adélka, akorát že ten její je z plechu a ten váš ze dřeva.

Jasně, a můžu si vybrat, s jakým tvrdým dřevem vlastně souzním? Jsem, eben, palisandr, nebo mahagon?

Nevím, řekne zamyšleně Adélka, rozmyslím si to do příští hodiny a pak vám řeknu, k jakému dřevu se hodíte.

A tomu se oba srdečně zasmějeme.

Když nakoukne do učebny Adélčin tatínek, nechápavě nás dva pozoruje.

A pak jen zaslechnu, Adélko, dnes jste měli asi vtipnou hodinu, no jen jestli ti to šlo, co říkal pan učitel? A Adélka se směje, říká, že on je dřevo a já musím přijít na to jaké, mahagon, nebo palisandr, nebo eben? Prosím tě, co to plácáš, pan učitel není žádné dřevo. Ale jo, já mu to musím příště říct. Adí, tak už dost...

Je šest večer a já teprve zavírám učebnu. Zbývají tři dny do koncertu, a tak máme napilno, abychom všechno doladili a žáčci se předvedli v plné kráse svým rodičům a známým.

Vyjdu před školu a sednu si do výklenku ve zdi, koukám do parku, vytáhnu kytaru, zapálím si svůj oblíbený Villiger Virginia doutníček, miluju tenhle Kentucky tabák, i když vím, že je to neřest. Teď ale zkrátka potřebuju cítit tu štiplavou chuť a začnu si jen tak brnkat. Hlavou mi letí štíhlá Agi, představuju si ji ve spodním prádle, cítím tu jemnou krajku na prstech a při tom pomýšlení lehounce jezdím po strunách a honem si vytahuju blok a začnu v tónině C dur skládat tu písničku pro kapelu.

Když dorazím domů, je už devět večer, z lednice vytáhnu párky a plechovku piva a napadne mě, co asi večerí modelky? No, tohle asi ne, budu muset přehodnotit svůj noční jídelníček, možná i ten denní... anebo už moc předbívám a nořím se do fantazie? Jdu si dát sprchu.

Stojím pod proudem vody a myslím na Agi, přál bych si, aby tu stála se mnou, díval bych se, jak se jí kapičky vody odráží od hladoučké kůže a topil bych se v čokoládovém pohledu.

Nemůžu si přestat broukat tu písničku a přiblíže se při tom usmívat.

Páni, to budou kluci zírat, super hit, aspoň myslím.

C_ Ami_ G7... hmmttuudddtá... Sbalil jsem své potíže a všechny je zahodil, protože tentokrát, láska, už nebudu otálet, mám hluboko v sobě ten pocit, lásku vytetovanou v srdci...

Je pátek večer, třicet žáčků nervózně přešlapuje za oponou, zatímco pan ředitel vítá rodiče a příbuzné, a prosím nezapomeňte se po koncertu zastavit na malé pohoštění, co přichystaly maminky našich žáčků.

Přistihnu se, jak si nervózně přejíždím dlaněmi po tváři. Jdu na kraj opony a snažím se zaostřit, jestli ji někde nevidím sedět, ale je tam tolik lidiček, že asi nemám šanci zjistit, jestli je mezi nimi.

Pane učiteli, už půjdeme na řadu, zatáhne mě Adélka lehce za sako.

Tak jo, vyjdeme na jeviště, světla mě zcela pohlítí, takže vůbec nevidím do hlediště, ale je to asi lepší. Teď si připadám jako malý školáček a asi se zatvářím vyděšeně, Adélka se na mě hned povzbudivě usměje, jako kdyby ona byla paní učitelka a já žáček.

Sednem si s Adélkou naproti sobě, usměju se a kývnu. Dva... tři...

Výborně, Adélka to krásně zvládla, bez chybičky, uklání se a všichni tleskají.

Stojím v rohu místnosti a skoro nevnímám ten hukot, jen přejíždím postavy a tváře, jestli tu někde nebude ona, a v tom už u mě stojí Adélka s rodiči a hned švitoří, vedu vám svoje rodiče a teta Agi přijde za chvíli.

Aha, řeknu asi trochu rozhozeně a maminka Adélky se mi hned omlouvá, nevím, co to do ní vjelo, prý se s vámi musíme pozdravit, jako kdybychom vás už neznali dávno, a tatínek Adélky dodá, zahrála to moc pěkně, že ano, za to děkujeme vám, že to takhle zvládla.

Ne, to ne, je to jen a jen její zásluha, je moc šikovná, a když bude... nedořeknu to. Předemnou se zjeví ten anděl s čokoládovými očima a já doslova vytuhnu. Bože, mozek, mozek, zapni mozek... nic, zírám, zírám a nic. No kámo, to ses ukázal... Rodiče mezitím někam mizí a já tu zůstanu stát s Adélkou a Agi.

A prostořeká Adélka ze sebe hned vychrlí, pane učiteli, už vím, jaký jste dřevo, vy jste asi eben, eben, co má kytaru Rebelku... a tohle je moje teta Agi, co má plechového Reného... tak já běžím za našima, mějte se, a taky hned zmizí v davu.

Podává mi ruku, ahoj, já jsem Agáta, Agi, a ty, kytaristo, jak se jmenuješ? Vezmu její dlaň do své a dívám se do těch krásných hnědých očí, jsem Filip, co má kytaru Rebelku, a jak řekla Adélka, jsem hrozný dřevo, asi fakt eben, nebo mahagon?, a oba se začneme smát.

C_ Ami_ G7... hmmttuudddtá... Sbalil jsem své potíže a všechny je zahodil, protože tentokrát, láska, už nebudu otálet, mám hluboko v sobě ten pocit, lásku vytetovanou v srdci...

Ali si už od základky něco čmárala do notýsku – slogany, zamilované básničky, sny, vymyšlené příběhy. Nyní v 61 letech dopisuje druhou knížku. Miluje, jak se jí postavičky vynořují v hlavě a lezou ušima; i jaké dělají tsunami, když se jim nemůže věnovat. Děkuje všem, kteří dočítají až do konce, protože někdy dá poslední slovo celému příběhu ten správný punc.

Nech se, holka, překvapit.

Petra F. Rohovská

Hlas srdce v horách

Alice stála v údolí malebné vesničky a s pevným odhodláním hleděla na vrcholky hor, které se majestátně rozprostíraly před jejím zrakem. Celým svým tělem vnímala energii krásné a grandiózní třešně, která za tím výběžkem, kde se nacházel hluboký les a místo jejího dětství, stála jako Bohyně.

Jako malá holka spolu s ostatními dětmi z vesnice lezla po skalách nebo vyběhla na ten největší kopec, kde žasla nad výhledem. Rozlehlá pláň mezi horami a lesem byla na jaře posetá kvítím, které lákalo nejen hmyz, ale i místní lidi. Nebyla ničím neobvyklá, až na tu třešeň, která vyrostla uprostřed louky a v její blízkosti se žádné jiné stromy nenacházely.

Bylo to velice zvláštní místo, až posvátné, a Alice si často pod třešeň sedávala a četla opírajíc se o mohutný kmen svou oblíbenou knihu. Cítila sílu onoho stromu a dech se jí, obzvláště v emotivních chvílích, zatajoval nad jeho krásou. Jindy jen tak pozorovala okolí a vnímala jemnou a sladkou vůni rozkvetlých třešňových květů v bohatých odstínech růžové barvy. Nepřestávala vycházet z údivu nad tím, jak dokonale příroda funguje a že právě její obdivovaná dřevnatá elegánka představuje úžasný koloběh života, který se rok co rok obnovuje.

Často hledala útěchu pod svou třešní, která jí naslouchala a svými ochrannými větvemi a širokou korunou poskytovala podporu a pocit bezpečí. Se svou přítelkyní probírala vše – své sny a touhy, starosti i radosti, první zamilovanost i nešťastnou lásku. Ráda s ní sdílela představy o tom, jaká jednou bude, kým bude a kde bude, až vyroste. Odpovědi jí byly listy, které se zachvěly, a okvětní lístky v mírném větru jako by zažustily známé tóny písně *Que sera, sera*. Milovala tu melodii, a kdykoliv její mysl popadly nejistoty, v duchu si konejšivá slůvka pobroukávala. Tento moudrý strom věděl o životě vše podstatné a svým duchem uměl Alici poskytnout tolik potřebnou laskavou náruč.

Alice si už ani nevzpomínala, kdy se naposledy rozběhla do strání a vstříc hrbolekům skalnaté krajiny. Kdy se naplno odevzdala šumu větru a nechala se jím pohupovat, až ji odvál na nečekaný výlet. Kdy se jen tak myšlenkami zapomněla a nechala se svobodně vést bez plánů a přísné agendy dne. Kdy se jí poštěstilo ztratit pojem o čase a krásně splynout s přítomností jako těla milenců, jež se propletou v jednotné dílo.

Připadalo jí to jako včera, když teď stála před chatkou rodičů a vzhlížela před sebe vstříc tak známému prostředí. Vlasy měla sepnuté v culíku a na sobě svetřík, který jí kdysi upletla její milovaná babička. Nechala ho ve svém pokojíčku jako upomínku na dávné časy, kdy si bezstarostně užívala každý den a těšila na zítřky.

Promítání svého filmu z minulosti zastavila v den, kdy si po další vyhocené hádce s matkou sbalila kufr, hodila poslední pohled na své doupě a složila pruho vaný svetr do šuplíku. Tam měla uschované další vzpomínky v podobě fotek, výstřížků z časopisů, kamínek a dalších neživých pokladů. Mívala tam i skryš pro hlemýždě, kterým v jednom z objemnějších šuplíků nachystala nový domov. Pravidelně je zásobovala čerstvou trávou, listy a dešťovou vodou a doufala, že se rodina brzy rozroste.

Po nějaké době, zrovna když se honila s kamarády před domkem, zaslechla výkřik doprovázený nadávkami její matky. Zvuk se linul z jejího pokoje, kam nesměle nakoukla, a když se její oči střetly s matčinými a přečetla si v nich výraz vzteku, hněvu a kárání, tak jí bylo hned jasné, že její hlemýžďí úkryt byl objeven. Co hůř? Stal se místem (zlo)činu. Plži byli mrtví!

I dnes, po tolika letech, se jí při té neblahé vzpomínce zaleskly oči slzami. Kolik dalších věcí se událo a co vše se ještě bude muset stát, aby jednou provždy zavřela dveře minulosti? *Que seráá, seráá... whatever will be, will be...* Prostě nějak bude, budoucnost nevidíme, je před naším zrakem skryta.

Přijela pár dnů poté, co obdržela sms zprávu psanou pozdě v noci, a ještě teď se zachvěla při pomýšlení na její obsah. „Milá Alice, tátu včera odvezli do nemocnice. Jeho stav je vážný. Prosím, přijed. Máma.“ Její otec náhle onemocněl a matka, se kterou mnoho let bojovala, ji požádala o pomoc a podporu. Alice opustila jistotu velkoměsta, aby se vrátila k velkým obavám a vnitřním strašákům.

Kolikrát chtěla svůj vztah s matkou urovnat? Kolikrát se jí chystala napsat dopis, kde chrílila jedno slovo za druhým, aby papír nakonec roztrhala a spálila ve dřezu? Kolikrát si přála, aby se stalo něco, co by je přimělo být jedna pro druhou? Její přání bylo vyslyšeno a osud Alici přival zpět. Jako by se tátova nemoc stala symbolem dořešení starých křivd a bolestí z minulosti. Jeho uzdravení by pak mohlo být příslibem pro lepší budoucnost.

„Tati, jsem tu. Jak ti je? Přijela jsem hned, jak napsala máma... To zvládneme,“ řekla tichým hlasem, pohladila ho a pevně stiskla jeho ruku. Polkla slzy, které se jí draly do očí,

a pohleděla na svou matku. Ta stála v rohu místnosti a její pohled se ztrácel neznámo kde. Táta se na Alici pousmál a opětoval její něhu a starostlivost. „Jsem tak rád, že jsi přijela... A maminka také. Bude to dobré, neboj se. Na chvíli si schrupnu a pak si dáme dobrotu, co upekla máma, jo?“ řekl unaveně.

Obě ženy odešly do kuchyně, kde konvice s uvařenou vodou právě zasyčela. Venku se stmívalo. Chlad z nedalekých hor se dral dovnitř skulinkami oken a vchodových dveří. Alice přes sebe přetáhla károvanou deku a usrkla z šálku s horkým čajem, který před ní mlčky postavila její matka. Ticho a uhýbavé pohledy dusnou atmosféru prohlubovaly. Pád lžičky přerušil nehybnost obou žen. Alice se ohnula, aby ji zvedla, a v ten okamžik se matka štkavě rozplakala. Celá se třásla a z lavice se sesunula na zem stejně hlasitě jako před chvílí čajová lžička.

Alice samým překvapením nad matčinou reakcí ztratila řeč a pár vteřin seděla jak přikovaná. Nebyla schopna vydat ani hlásku, ani se pohnout. Ještě nikdy neviděla svou matku brečet. Vždy ji považovala za ženu přísnou, neoblomnou, rozhodnou, a především za ženu činu, která nikdy neváhala a měla jasnou představu o řešení jakékoliv situace. Náhlá změna jejího chování Alici velice zaskočila.

„Mami, to bude dobré. Táta se uzdraví, uvidíš. Jsem tu s tebou, mami. Neplakej... mami, co... jak ti mohu pomoci?“ vysoukala ze sebe Alice a držela chvějící se matku za ramena.

„Co ty o tom víš? Nikdy ses nestarala a při každém ostřejším slovu ses jen urazila, až jsi nakonec utekla z domu. Vždycky jsem měla pocit, že jsem ta špatná já a že dělám všechno blbě. Nejsem ta pevná skála, za kterou jsi mě považovala. Alice, co ty víš? S tátou to také nebyvalo snadné a na vše jsem byla sama. Ty jsi odjela, nestarala se a já vím, že to ani po tobě nemůžu chtít, ale prostě jsi odjela se svým hněvem a pohrdáním vůči mně. Představa, že táta to nezvládne a já zůstanu sama... mě děsí!“ Matka slova vpálila do Alicina zaskočeného výrazu a poslední větu vyslovila s takovou obavou, že se obě polekaly.

„Mami... tak to není. Mám tě ráda, mami. Já zas měla pocit, že jsem na obtíž, že ať udělám či řeknu cokoli, tak hned vyjedeš a nedáš mi ani šanci. Jsme každá jiná a vím, že jsme to se sebou neměly snadné a že věci mohly být jinak. Ano, byla jsem na tebe našťvaná a nechápala, proč se ke mně někdy chováš tak nefér, a vím, že ani já jsem to neusnadňovala, ale teď je hlavní, aby byl táta v pořádku, a my se můžeme vzájemně podpořit. Taky mám strach, bojím se šíleně, ale věřím, že to bude ok. Mami, zvládneme to!“ řekla Alice a doufala, že se napětí mezi ní a matkou zmírní.

„Mami, pojd', posad' se. Udělám ještě čaj, jo. Popovídáme si...“ podpírala matku Alice pomáhajíc jí vstát.

Obě ženy pomalu upíjely teplý bylinný čaj a čekaly, která z nich jako první přeruší další ticho. Alice začala a zmínila se o různých malých či větších křivdách, co zažila jako malé děvče a poté i jako dospívající dívka. Třeba ta epizoda o hlemýždích nebo když její chování nesplňovalo představy vzorné a poslušné holčičky. Dostalo se jí reakce, která její volnomyšlenkářskou povahu udupávala.

Matka poslouchala a po většinu času hleděla buď někam před sebe, nebo dolů na ubývající hladinu nápoje v hrnku. I ona měla své demony, naučené vzorce a nejistoty, které ji svíraly. Mívala představu, že musí být dokonalá a vše zvládat. Nechtěla vybočit z představ ideální rodiny, kde věci šlapou jako hodinky, bez jakéhokoliv náznaku odchylky.

I ona, matka, však uvnitř toužila po svobodném životě. Proto souhlasila s bydlením v horách, kde nespoutaná příroda jako by odrážela její sny a esenci vlastního bytí. Uvnitř si byly obě tak podobné, matka i dcera, jen okolnosti se lišily. Matka chtěla, aby její Alice byla šťastná, a dcera si přála učinit svou matku spokojenou. Obě se snažily potkat, ale po dlouhá léta se mýjely. Obě chtěly to samé, ale každá to vyjadřovala a vnímala jinak.

V kuchyni strávily celou noc, kdy si jedna po druhé otevíraly rány minulosti, aby v přítomném čase našly společnou řeč a uzdravení. Vyložily karty na stůl, jako hráči pokeru, ale jejich partie byla naprosto průzračná. Křivdy a bolest se zahojily, aby daly prostor novému bezbolestnému prožívání.

Noc se vystřídala se dnem a ranní slunce svými paprsky zahrálo nejen místnost, kde obě přečkaly noční čas, ale i jejich srdce. Objaly se a v jejich dotecích byla cítit láska – čistá, ryzí a bezpodmínečná. Alice usínala v matčině náručí s pocitem hlubokého smíření a uvědomění, že někdy opravdu stačí pár slov, aby člověk vyřikal všechnu tíhu srdce.

Z otevřených oken slyšela mámin hlas. Zrovna mluvila s doktorem, který se přišel na otce podívat. „To je skvělá zpráva, pane doktore. Ani nevíte, jak moc jste mě potěšil. Děkuji vám, opravdu moc. Alice, táta bude v pořádku!“

Otočila se a najednou pochopila, že nejen její pohled je jiný... i ona se změnila. Před pár dny se vrátila ještě jako dívka, a nyní odchází jako žena. Alicina tvář se roztáhla do rozzářeného úsměvu a svému tehdejšímu přání, z kterého zprvu měla výčitky svědomí, s pokorou poděkovala. Díky rodinným událostem pochopila, že aby mohla bez obav vykročit s odvahou a lehkostí do bran budoucnosti, tak nejprve musela očistit všechny komnaty minulosti. Opět si přehrávala onu známou melodii a věděla, že ji čeká něco velkolepého! Nech se, holka, překvapit.

Píseň v povídce: Que sera, sera (Doris Day)

Péťa je s(e)pisovatelka příběhů ze života a mentorka, inspirací jsou jí prožité zkušenosti a sdílení. Díky hrátkám s textem se stává svým vlastní scenáristou, režisérem, a nakonec i aktérem, kdy postavám ve svých příbězích vdechuje život. Zároveň podporou slov otevírá témata, ze kterých je občas snazší se vyspat. Psaní jako terapie na míru, kdy každý si může tvořit své vlastní řádky...

Asi musím být spisovatel, jinak umřu.

Kateřina Svobodová

3, 13, 23, 33

Konečně si sedla na židli. Aaach, ta úleva! A to pohodlí! A ta krása okolo!

Nechápe, že jí to trvalo tak dlouho, sednout si ke svému úžasnému stolu, na novou židli a psát. Má ale jisté podezření. Něco v ní má patrně dojem, že si nic tak krásného nezaslouží a že nemá zatím právo si užívat tu být. Když už se jí povedlo tenhle koutek tak zvelebit a udělat tady úplně takový miniráj na zemi, nemůže ho používat. Jen tam tak je a práší se na něj. Čas od času prach utře, čas od času se pokochá tím krásným designem, co vytvořila. V duchu zamáčkne slzu, že je jen na ozdobu.

K čemu taky? Napadá ji jedině – k psaní. Jenže to je právě to, co jí už drahnou dobu nejde. Sice každé ráno nemůže málem dospát, jak se těší, že si bude zapisovat do deníku o včerejším dni, ale tím její spisovatelské činy dne končí. Jo, když je jí hodně špatně, když na ni padne deka všeobecné marnosti a deprese, tak se ohlásí básnická múza a začne jí sázet verše do hlavy, a to už není zbylí je převést do psané podoby.

Jenže ono jí poslední dobou není ani tak špatně, aby tahle múza chodila často! Hrůza. Nebo teda spíš štěstí, že jo. Ale odpadá tím jedině vnější kreativní psaní. Deník považuje za něco vnitřního.

A přitom tak miluje ten pocit v prstech, jak jí bleskovou rychlostí běhají po klávesnici a ona skoro nestíhá sledovat, co se objevuje na obrazovce při tom prstovém maratonu.

Maraton, hmm, tím se dostáváme k jednomu jejímu problému, a tím je *Vytrvalost*. Tahle holka s ní moc často nepobývá ve stejné domácnosti. Je sice pravda, že poslední

dobou se konečně ponořila do rukodělných aktivit, které ji strašně baví. Každou volnou chvíli sedá k tvoření a omotává bavlnky, navléká korálky, vybírá peříčka, která nejlépe sednou k výslednému výtvaru. Je teda možné, že jí její vzdálená kámoška Vytrvalost stojí za zády a povzbuzuje ji. Takže ano, připustíme tuhle možnost, že tady je, že nikam neodešla ani se neodstěhovala. Že se prostě jen pohybuje tak, jako hlavní hrdina filmu 3-Iron. Stále pokradmu, mimo zorný úhel všech přítomných.

Má dojem, že její rukodělná tvorba ale není o vytrvalosti, je o flow. Nápadů, co tvořit dál, jí přichází tolik, že nestíhá. Už má docela dlouhý wish list a nějaké ty objednávky k tomu. Za chvíli si bude muset začít dělat poznámky, aby na něco nezapomněla.

Je to ale všechno? Má nechat svůj dávný sen o psaní spát? Spí už tak dlouho, je na to zvyklý.

Fakt jen nemá čas? Půl hodiny za den by ji přece nezabilo. Anebo jo?

Vzpomíná, když jí bylo třináct, napsala svou první novelu, povídku nebo co to bylo. Ty dětské počiny předtím nepočítá. A tehdy si řekla – a řekla to snad i nahlas: „Asi musím být spisovatel, jinak umřu.“ Reakce její mamky, že s tím ať nepočítá, protože psaním se kromě Viewegha u nás nikdo neuživí, jí vzala vítr z plachet. Naštěstí aspoň dosud neumřela, a to přitom žádný spisovatel není. Píše jen do šuplíku. Neunesla kritiku, která se na ni několikrát snesla. Chtěla něco znamenat, někým být, proslavit se, a přitom pokaždé, když se o to pokusila, skončilo to nezdarem.

Od té doby ale zjistila, že se může prosadit i jinak než psaním. To ji ve třinácti nenapadlo. Přestože budoucnost ji posunula hodně dopředu a ukázala nové obzory, pořád čas od času přichází strach, že to nedokáže. Že se přece jen neprosadí, že to nestihne. Přesně o deset let později, když jí bylo dvacet tři, řekl jeden kamarád zdrcující věc. Prý jsou lidé jako ryby a některé ryby jsou jako velryby, mají velký dopad a ovlivňují svět, zatímco jiné jsou malé ryby a de facto nic neznamenaají. Ona pohotově odpověděla, že to ona je určitě ta velká ryba. Vnímala se jako silná, průbojná kreativní žena. Přišla ale podpásovka v podobě odpovědi, že ona určitě není ta velká ryba.

Wtf? A to jako proč? Tahle rána v ní zůstala hluboko. Skoro tak hluboko, jako když se jí narodila mladší sestra. Asi vás už neudiví, že to se stalo, když jí byly tři roky. Ano, počítáte dobře. Co deset let se něco zásadního vyvrbí, něco, co ji blokuje na dalších deset. Ale zatímco ve třech letech to byl tvrdý dopad, kdy spadla z lopaty a její kostrč se nikdy úplně nevzpamatovala z dojmu, že už nikoho nezajímá, protože teď je tu její sestra, která je prostě roztomilejší. Nyní se karta konečně obrací.

Přesně za třináct dní jí bude třicet tři. A ona už větrí ve vzduchu změnu k lepšímu, konečně je to tu. Krista sice tou dobou ukřižovali, ale to už si ona odbývala celé ty roky před tím. Teď se vydává do nové etapy. Teď je čas VSTÁT Z MRTVÝCH.

Káťa je multipotenciál s hromadou koníčků a talentů. Miluje tanec, ruční umělecké práce, seberozvoj a spirituální rozvoj, sbírání kamenů... Je čarodějka. Občas silná, občas na baterky.

Tvůrčí proces je jako řeka, když se rozbouří.

Jan Strýček

Virtuální nepovídka

„Takže dobrý den, vítejte, jsme všichni? Táhle ještě vidím opozdilce, to nevadí, žádnéj spěch. Tak, vypadá to, že jsme všichni. Takže ještě jednou dobrý den, ráda bych vás tady přivítala, a protože jste tu všichni asi poprvý, tak jen krátce k organizaci. Je zakázáno fotit, pořizovat printscreeny nebo vstupovat do dění v místnosti. Taky není povoleno vzdalovat se mimo vyhrazený stanoviště. Udržujme se, prosím, v jedné skupince pohromadě, ať zároveň nemusím tolik křičet. Připraveni? Tak prosím, tamtěmi dveřmi.“

„Zavřete, prosím, tam poslední, ano? Tak, super, díky. Já jsem mezitím zjistila, že máme štěstí. Když se podíváte tam za mě, uvidíte, že jsme nemohli přijít v lepší čas. Málokdy se totiž podaří, že chytíme umělce přímo v čase, kdy něco tvoří.“

Dost často se nám stává, že celou vyhrazenou hodinu promrháme pozorováním, jak se někdo válí na gauči, opravuje auto nebo třeba nakupuje. Pro mě je pak samozřejmě obtížný udržet pozornost a něco k tomu říkat. Tak to už ale nezdržujme a pojďme se podívat Richardovi přímo přes rameno.“

*Jsi visací zámek,
vytržen z pantů,
jsi chuť coca-coly,
když dopiju fantu.*

„No. Tak řekla bych, že jsme Richarda zastihli zrovna někde na začátku a bude text ještě určitě pilovat. Ono to samozřejmě není nic jednoduchého, něco vymyslet. Tvůrčí proces, to je jako... jako řeka, když se rozbouří.

Nejprve je divoká, plná bahna a utržených větví, možná i odpadků nebo kusů domů. Zejména pak střech, co uletěly. Když si ale počkáte, řeka se uklidní a je průzračně čistá. Plavou v ní ryby a dá se v ní koupat. Řekla bych tedy, že ty ryby v ní plavaly, i když byla rozbouřená, ale určitě nebyly vidět, a taky nevím, jestli věděly, kde je nahoře a kde je dole. Ale teď jsou vidět i ty ryby! A to je ta krásná část toho tvůrčího procesu, kdy ten umělec z toho má radost, kdy jeho tužka sází jedno slovo vedle druhého do příběhů anebo – jako tady u Richarda – do veršů. To jsem se ale trochu rozpovídala a u Richarda už možná právě teče ta průzračná, průzračně čistá voda.“

*Jsi moje střecha,
když padají trakaře,
jsi zamítlá námitka
v Soudkyni Barbaře.*

*Jsi křížek navzdory
mé C dur stupnici,
jsi zamčený byt
s puštěnou konvicí.*

„Tak u Richarda ještě pořád teče ta zakalená řeka. Ale kdo z nás někdy napsal báseň, že jo. Já teda ne, a to jsem jako mladá chodila do literárního kroužku. Je ale fakt, že tam se žádný světový díla nerodily, jestli víte, co tím myslím. Zajímalo by mě, jestli Richard taky chodil do nějakého literárního kroužku. Prosim vás, můžete se tam vzadu uklidnit? Haló?“

...já za sebe asi řeknu tolik, že kultura velice, velice upadá...

„No výborně. Zůstaňte všichni v klidu, máme tady kolísání spojení.“

...a o čem se po dnešních Otázkách začne mluvit?...

„Moc se omlouvám, občas to takhle při slabém signálu přeskakuje i do jiných relací.“

...když se potřebuju soustředit, utrnu si většinu...

„Obvykle tyhle výpadky trvají jen krátkou chvíli. Zůstaňte všichni, kde jste.“

...Lucince udělám další miminko, až odmaturuje...

„No, tak snad už aby to bylo. A – výborně. Jsme zpět. Z toho posledního vstupu mam trochu výčitky, ale technika, ta si nevybírání. Jste všichni v pořádku? Máte všichni všechno? Nechybí nikomu nic? Jednou se nám takhle ztratilo celý jedno dítě a našli jsme ho až v relaci s Hodinou zpěvu. Ale to jsou jen takové veselé historky z natáčení, že jo? Nepodíváme se raději opět, jestli se nám báseň našeho hostitele nepřeměnila v nějaký opravdový hit?“

*Jsi do tmy hořící cigaretou,
napsaný román jen holou větou,
jsi árie o dvou prstokladech,
jsi poslední výdech a věčný nádech.*

„Tak je to básník! Je to umělec! Přece jen je to HITMAKER! Ale ne. Co to dělá? On to... on to škrťá? Proč to škrťá? Richarde, neškrtejte to! Neškrtejte to! Škrtnul to. A pozor, píše znova. Tak to je báječný. Fakt výborný. Bejt u toho takhle blízko, to jsme tu ještě neměli. To tady ještě nebylo.“

*Jsi světlo svítící do tunelu,
jsi album nahatých amatérů,
jsi jedna z postav Tlapkový patroly,
jsi Karel Šíp v útoku Amfory.*

„Myslím, že kdyby to pan Richard nechal tak, jak to bylo a nešahal na to, tak by udělal líp. Mluvit mu do toho ale nemůžeme. Jak bysme taky mohli. Je to sice přímej přenos, ale interakce návštěvníků s předmětem je přísně zakázaná! Víte, jakej by vznikl zmatek, kdybychom aktivně vstupovali do dění? Kdybychom s nima mluvili, kdybychom jim radili, nebo jim snad, jako tady v případě Richarda, upravovali básně? To by byla naprostá katastrofa. Nepříjatelnej zásah. Nic takovýho se nesmí stát. Upravit tady panu Richardovi tu báseň. Až by byla příležitost. Až třeba na chvílku odejde. Jako teď. Tužku tu nechal. Že bych si na něco z literárního kroužku vzpomněla? Hm, je to zvláštní, ještě nikdy mi při uchopení tužky vítr nerozevlál vlasy. Přes zavřený okno. Ta tužka musí bejt určitě speciální. Ale kdo by čekal obyčejný věci ve virtuální realitě, že jo. Tak snad se na mě pan Richard nebude zlobit.“

*Jsi přímé svědectví
z nepřímých důkazů,
jsi Dorian Grey
ve vlastním obraze.*

*Jsi jasná zpráva
z nejasných zdrojů,
jsi trochu opilá,
když vracíš se domů.*

*Jsi pokus o souhrn
banálních důkazů,
že bez pádu na zem
nedojde k odrazům.*

*Jsi součet proher
dělených nulou,*

*jsi něco mezi
oslem a mulou.*

*Jsi Markéta Majerová
a Slávek Boura,
jsi párek v rohlíku,
jsi teplej šmoula.*

*Jsi tahle báseň,
co sjela z cesty,
jsi jako to-do list,
co nemá resty.*

*Jsi jako bokovka,
co nemá výčitky,
a jsi taky konec
týchletý povídky.*

Jan je bejvalej infantilní bloger, naplavenej pražák a přerostlej skejták. Čas od času napíše text nějaký písničky (kterou nikdo nedokáže zahrát) nebo krátký textový cvičení na Facebook, kde pak sbírá lajky od kamarádek svý mámy nebo od bejvalejch milenek (dvě odlišný množiny lidí). Má doma dvě krásný holky – jedna z nich je V. a druhá z nich je Z.

Vše má svůj čas. Nic nemůžeme urychlit ani zpomalit.

Anna Buňková

Želva

„Proboha, Vojto, jsi tady!“ Chlapec se zvolna, ne úplně ochotně otočil. Jeho táta byl rozčilený a celý rudý. Vojta nechápal. Vždyť je tady celou dobu, nikam neodešel. Zavrtěl hlavou a opět se obrátil k ní. Ta želva ho fascinovala, úplně ho do sebe vcucávala. Stále plavala kolem a vpíjela se do něj. Zadíval se do jejích očí a najednou dostal strach.

„Že ještě nepudeme, tatí? Já tady ještě musím být, nemůžu jít pryč, nemůžu ji tu nechat. Tatí...“ skoro úpěnlivě prosil, aniž by želvu přestal sledovat. A pak začal brečet. Poprvé po tak dlouhé době, co od nich maminka odešla... Slzy mu tekly proudem. Celý se třásl. Zalykal se žalem. Až ji náhle přes slzy znovu spatřil...

Byla tak hezká! V dlouhé motýlí sukni a bílém tričku. Vlasy se jí leskly ve sluníčku a usmívala se na něj. Zase se na něj usmívala!

„Maminko, proč jsi odešla? Promiň, že jsem zlobil...!“

„Ach miláčku... Ty za to nemůžeš! Moje tělo mě přestalo poslouchat, protože já jsem přestala poslouchat moje tělo. Co životu dáme, to se nám vrátí. Vše má svůj čas. Nic nemůžeme urychlit ani zpomalit. A můj život tady na Zemi skončil.“

„Já tomu nerozumím, maminko!“

„Pamatuješ, jak jsme spolu pekli bábovku? Bábovka je hotová, když je správně upečená. Pokud bychom ji z trouby vyndali moc brzo, byla by nedopečená. Pokud bychom ji tam nechali déle, spálila by se. Ani jedna by nám nechutnala, pamatuj. A i já jsem odešla v pravý čas, i když ty to vidíš jinak.“

„To teda jo! Maminko, tolik se mi stýská! Nechybím ti taky?“

„Vojtíšku, moc mi chybíš! Ty i táta!“

No jo, táta. On je tu i táta. Vlastně ho už dlouho nevnímal. Táta se pořád jen lekal a skoro nemluvil. Kde vlastně je? Chtěl se po něm ohlédnout, když náhle ucítil jeho silné ruce na svých ramenou. Stulil se mu do náruče a vyčerpáním usnul.

Když si táta všiml, jak je Vojta bledý, přiskočil k němu. Tak se bál, že se mu něco stalo. Nemohl ho najít, skoro zešílel... Jeho reakce byla přehnaná, věděl to, ale neubránil se jí. Neunesl by, kdyby ztratil i Vojtu.

Ze zamyšlení ho vytrhl Vojtův srdcervoucí pláč. Topil se v slzách a on nevěděl, co má dělat. Kdy už tahle noční můra skončí? A pak už nic... Blesk rozčísil oblohu a zaburácelo.

A pak už jen seděl. Slzy mu začaly máčet košili. Ale to nevnímal. Už dlouho nevnímal nic. Ani svůj smutek, ani Vojtův žal. Často mlčel. Nevěděl, co říct. Vojta se na nic neptal. A to mu vlastně vyhovovalo. Stejně nevěděl, jak má s Vojtou mluvit. Uzavřel se do svého krunýře a nevylézal z něj. Od té doby, co jeho žena zemřela, se přestal smát. A Vojta? Vojta taky nic neříkal. Ani nebrečel. A on si myslel, jak to Vojta dobře zvládá. Až teď...

Teď mu to došlo! Najednou se mu rozsvítilo, pochopil, že svůj dosavadní život prospal. A ta želva ho nyní budí ze snu. Stále plave poblíž... Co ho to vlastně napadá? Vždyť je to jedno.

Vojta potřebuje TÁTU. A tím on až dosud nebyl. I když jeho žena ještě žila, vždy se jim stranil. Připadal si cizí. Nevěděl, jak se jim přiblížit. A když svou ženu ztratil, všechno se ještě zhoršilo. Utápěl se v zármutku a sebestřosti. Vojtu občas vzal na výlet, aby si dokázal, že není úplně k ničemu. A tahle návštěva zoologické byl jen další jeho nápad. Nikdy se Vojty neptal, co by vlastně chtěl. Myslel si, že on sám to ví nejlépe... Vojta byl plamenem svíčky, který neustále udusával...

Procítl. Pohládl spícího Vojtu po tváři a rozhodl se. Rozhodl se poskládat si svůj život dohromady a dovolit si cítit radost.

Procítl. Uviděl svého tátu, jak se nad ním sklání a usmívá. Táta se usmívá! Už si ani nepamatoval, jak takhle vypadá. Taky mu přišlo, že má táta lesklý oči. Jako by brečel. Ale to se mu asi jen zdá, táta nikdy nebrečel...

„Vojto, můžeš plakat, kdykoli budeš potřebovat,“ uslyšel jakoby zdálky hlas svého táty. Zdálo se mu to, nebo ne?

Rozhlédl se kolem.

Želva na něj mrkla a odplavala.

Anna je emotivní žena, která tvoří tělem, citem i rozumem. Tančí, píše, maluje. A miluje. Láska je její esencí. Stejně tak jako kreativita. Její psaná tvorba je něžná a hluboká, Anna často otevírá témata, ve kterých propojuje nebe se zemí, život se smrtí. V současné době chystá k vydání dětskou ilustrovanou knížku *Když andělci promlouvají*.

Pojmenovali jsme ho Joey. Byl neodolatelný, hodně toho snědl a měl na všechno dost času.

Markéta Zimčíková

Joey

Do Nového Zélandu jsem se zamilovala na první nádech – hned poté, co jsem s foťákem ve střehu vyběhla z letištní haly a poprvé v životě do plic nasála vzduch jižní polokoule.

Zemi dlouhého bílého oblaku, jak svojí domovině přezdívalí místní, jsme se s panem L. vydali prozkoumat s jasným záměrem – co nejpodrobněji zjistit, jestli tohle všemi opěvované souostroví dostojí své pověsti ráje na zemi. Proto jsme se rozhodli, že si cestování trochu usnadníme, a hned druhý den jsme si pořídili „camper van“, tedy starou dodávku s vnitřní vestavbou, nesměle ukrývající veškeré domácí vybavení – ložnici, kuchyni i koupelnu. Jen to všechno bylo v takovém mikro provedení, scvrknutém do nákladního prostoru Nissanu Vanette z roku 1988.

Pojmenovali jsme ho Joey. Byl totiž neodolatelný, hodně toho snědl a měl na všechno dost času. Stal se naším domovem, naším parťákem do nepohody. Byl to takový náš vrásčitý japonský dědeček s moudrou duší a zkušenostmi, které by vydaly za tři životy.

Procestovali jsme s ním křížem krážem celou zemi. Severní i jižní ostrov. Velká města plná lidí a hluku i nekonečně dlouhé cesty, kde nám dělaly společnost jen hory, jezera a věčně náladové nebe.

Joey, ačkoliv se navenek jevil jen jako maličká pojízdná plechovka, se stal nepostradatelnou součástí našeho bytí. Všechny naše zážitky ze země Pána prstenů máme už nenávratně spojené s jeho přítomností.

S Joeyem to ale nebylo vždycky úplně jednoduché. Naopak – často nám dělal problémy, které by s jiným obytným přibližovadlem nejspíš nebyly. Museli jsme se o něj

starat mnohem víc než o nějaký mladší model. Ale to už tak prostě bývá, s věkem se všechno tak nějak opotřebuje, rozvrže a zpomalí...

Zní to jako otrava, že? Uznávám, že občas byla. O několik zmeškaných schůzek a příliš mnoho optimisticky naplánovaných výletů později jsme si ale začali uvědomovat, že nás Joey každý den učí jednu moc důležitou věc – trpělivost. A s trpělivostí zdvořile a potichoučku přicházelo vnímání světa kolem nás z úplně jiné perspektivy. Protože zatímco jsme se s Joyem tradičně šplhali do novozélandských kopců naší nedobrovolně výletní rychlostí 20 km/h a za námi se plynule tvořila kolona netrpělivých řidičů, kteří nás při první příležitosti předjížděli, začali jsme se pozorně dívat. A najednou to nebyla jen rozmazaná čára vzdáleně připomínající krajinu, na kterou jsme byli zvyklí z našich předešlých cest; tehdy jsme se totiž naprosto ztotožňovali s těmi netrpělivými řidiči za námi.

Ted' to bylo všechno jinak. Joey jako by nám chtěl říct, že nejde jen o to konkrétní místo, kam máme namířeno. Že za náš obdiv nestojí jen vrchol kopce, do kterého se suneme jen proto, že nám to poradil nějaký papírový průvodce. Že na fotky hodné instagramových lajků nemusíme čekat, až dorazíme do cíle. Říkal nám tím, že i samotná cesta může být naším cílem. Že i ta stojí za obdiv.

Joey nás naučil zpomalit. A to velmi doslovně řečeno. Naučil nás nemít oči upřené ke vzdálenému cíli, který byl kolikrát tak v nedohlednu, že se jeho dosažení zdálo skoro nemožné. Naučil nás vnímat a užívat si průběh cesty, která nás k tomu cíli vedla. A někdy se dokonce stalo, že nás ta cesta pohltila natolik, že jsme zkrátka ještě do cíle dorazit nechtěli. Našli jsme totiž nové odbočky, o kterých jsme neměli ani tušení, že někam vedou. Jasně, častokrát opravdu nikam nevedly. Ale to nám nevadilo. Zkusili jsme to. A občas jsme na konci té slepé uličky našli poklad.

Když jsme na Nový Zéland přijeli, Joey měl pro nás být jen praktickým prostředkem k otevření dveří do nomádského světa plného možností. Místo toho nám otevřel oči. A otevřel nám srdce. Když se blížil konec našeho pobytu a my jsme museli Joeymu najít nové majitele, bylo to, jako bychom se loučili se starým přítelem.

Nakonec jsme ho předali mladému páru, který v něm viděl stejně tak důležitého spojence na cestách jako my. Doufali jsme, že jim Joey bude dělat minimálně tolik radosti (a občas i starostí) jako nám.

Joey se ale svého happy endu nedočkal. Jen pár týdnů po našem odjezdu odešel poklidně ve spánku. Jednoho rána už zkrátka nenastartoval. Nedalo se už nic dělat. Dodnes mám podezření, že ho dohnal stesk po dvou dobrodruzích, kteří tu malou plechovku milovali jako nejlepšího přítele...

Děkujeme, Joey. Za všechno. Budiž ti vrakoviště lehké.

Markét sice vystudovala technický obor, její největší láskou ale vždycky bylo psaní. Je vášnivou cestovatelkou a pozorovatelkou všedních věcí nevšedními očima a tyhle (ne)obyčejné věci a životní situace také nejraději zvětčuje ve svých příbězích.

Bobem Dylanem sice zdaleka nebude, ale kdo jo?

Jiří Brož

V nitru Jindry

Mrznou mi ruce, pomyslel si Jindra.

Proč si sakra nevytáhl rukavice, než vystoupil z autobusu? Aha, protože před dvěma hodinami, když do autobusu nastupoval, ještě nebyla tma a minus patnáct stupňů, pocitově minus dvacet. Calgary v únoru, no. Taky ty rukavice tolik neřešil, protože podle Google map to vypadalo, že čtyři bloky k hostelu ujde za pět minut, a ne za dvacet.

„No jo, tak mi trochu mrznou ruce, holt to vydrž,“ řekl Jindra nahlas do ledového vzduchu a vítr mu slova vracel do tváře tak, že je téměř neslyšel. V levé ruce kytara a v pravé zavazadlo vážící lehce pod dvacet kilo pro hladký průchod přes důležitě vypadající dámy na letištní přepážce. Na mapě se jeho tečka určitě přibližovala k tečce hostelu, tak proč si teď komplikovat život s hledáním rukavic, když jsou až někde za zády, kam ani nevidí? A hlavně, Jindra rád testuje svoje hranice. Vlastně hranice nemá rád. Proto žije v Kanadě, kde je jen jedna dlouhá hranice a pak už jen nekonečný prostor. Minimálně pro jednoho člověka bez auta je určitě nekonečný. A tak – pro aplikaci svojí teorie testování hranic – pokračoval Jindra v chůzi, a přestože ho ruce začaly už i paradoxně pálit, tak přeci teď neustoupí.

A pak si na něco pod vložkami sněhu vzpomněl. Na film. Ale nejen to. Jindra si uvědomil, že se ocitl ve svém oblíbeném filmu o neúspěšném folkovém muzikantovi. V nitru Llewyna Davise.

Ne že by ty paralely s Llewynem byly nějak velké, ale nad něčím při chůzi meditovat musel, aby nemusel myslet na svoje ruce. Tak proč ne na to, že i Llewyn kráčel podobným městem v zimě ve sněhu, s kytarou a snad i bez rukavic.

„Tak to je super,“ zaradoval se Jindra, že je také neúspěšný muzikant, který se v mrazu s těžkou kytarou musí tahat sám. A úplně díky tomu přešel fakt, že se jeho ruce

dostaly do stavu emergency. Pak začal teoretizovat nad tím, proč se mu ten film líbí, když vlastně jediný happy end celého filmu připadne zatoulanému kocourovi. Navíc každý říká, že je to depresivní film. „No protože to nikdo nepochopil,“ rozhodl Jindra. Možná ani samotní tvůrci filmu to nepochopili. Ale někdo do určitých scén propašoval jisté náznaky naděje. Velké věci čekají Llewyna v nenatočeném druhém díle, to bylo Jindrovi jasné. A „první díl“ je prostě jen o té náročné umělcově cestě, která může vypadat depresivně (a taky že občas je), ale za takových čtyřicet let se stejný příběh bude romantizovat. Šedesátá léta v Greenwich Village. To muselo být neskutečné. Bob Dylan a spol. Takže není důvod si myslet, že Llewyn Davis navždy zůstane neúspěšným muzikantem. Bobem Dylanem sice zdaleka nebude, ale kdo jo?

„On se ještě prosadí,“ zakončil Jindra svou teorií, přestože ho v tomto názoru nepodporuje komentář ani jednoho uživatele internetu. Touto myšlenkou se vrátil z filmu do reality, ve které jeho ruce držely pohromadě už jen tak, že pomocí fyzikálních zákonů ztuhly do jednoho nehybného tvaru.

Z Google tečky hostelu se konečně stala skutečná a nudná budova. Nudná jako většina nově postavených budov. Budou vypadat cool až za padesát let, nebo nikdy? Jindra neví. Každopádně nikdy nebyl tak rád, že mohl zblízka pohlédnout zrovna na tuto nudnou budovu. Došel. Testování hranic vyhrál.

Býval by však tuhle hru na nerukavice snad ani nehrál, kdyby věděl, jak bude vypadat na recepci hostelu, jakmile se ruce začnou vracet k životu. Jindra se alespoň pokusil vytáhnout z peněženky kreditní kartu, než si uvědomil, že toho bohužel není schopen. Minimálně ještě stihl uctivě vyhrknout „I’m sorry“ na nechápavého recepčního, než se nekontrolovatelně začal motat v lobby s křečí v obličeji a divoce máchat rukama. Nato si mnul dlaně a prsty s takovým zaujetím, jako když umělec přijde na něco geniálního a snaží se to hned zrealizovat. Jindra se snažil zrealizovat pokojovou teplotu ve svých prstech a tato myšlenka mu taky přišla geniální. Normálně by se styděl se takhle předvádět před cizím člověkem, ale opět mu přispěchaly na pomoc fyzikální zákony, a tentokrát mu pomohly být prostě sám sebou a neřešit, jak blbě při tom skotačení asi vypadal.

Jindrovi nakonec došlo, že musel čekat tři a půl roku v Kanadě, než ho – přesně poslední večer před návratem do Čech – poprvé pořádně kousla kanadská zima. Snad pro štěstí na konci depresivního roku jednoho zatím neúspěšného muzikanta.

Jirka žije dlouhodobě v Kanadě, ve které rád poznává nova místa a snaží se naplnit svoje ideály o svobodě. Vrátil se k psaní a nahrávání hudby a teď zkusil i napsat svoji první povídku. Nesnaží se o žádnou typickou kariéru, protože by měl rád svoji vlastní.

*Prohlížel jsem si fotky
a věděl, že některé věci
se nikdy neztratí.*

Jana Aadhiradasí

Poklad shůry

Rozhodla se, že mi na ukázkou něco přečte. Poslouchám její hlas odhalující vášeň pro všechno, o čem píše, odhalující chuť předat světu to, co považuje za důležité. Pauzy pro nádech jsou prostorem, který to jen podtrhává. Musím uznat, že i mě, ač neznalého tématu, se každá její myšlenka začíná dotýkat. Apel a zároveň naprostá otevřenost pro vlastní názor jsou sexy kombinací tak, jako je sexy ona sama.

Je zvláštní potkat se znovu po tolika letech. A přitom být v kontaktu v podstatě s novou osobou. Zdá se, že zvědavost je na obou stranách. Podnícena důvěrou, která se nevytratila. Jako děcka bez ptaní ponechána prarodičům na prázdniny jsme si mockrát ověřili,

že táhnout za jeden provaz se vyplatí. Spolu jsme dostávali větší prostor, než bychom jako předškoláci či malí školáci měli samotní. Naše výpravy do městečka i za něj bývaly plné objevů. Fantazie nám spolehlivě okořenila i nudně vypadající kulisy zdejšího stereotypního života, který dospělým poskytoval pocit klidu a kontroly.

Den, kdy babička s dědou měli autonehodu, tohle změnil. Bylo mi devět, nikdo se mě neptal na názor, co se má dít dál. Asi poprvé jsem si přál vrátit čas. Uprostřed nepříjemných rodinných hádek o pozůstalost jsem se rozhodl, že já si vezmu to, co mi děda předával tím, jak žil. Pracoval jako veterinář, často jsem mohl být v práci s ním, zažít jeho klid, kterým snad i léčil. Vždycky se zvířatům díval na oči a já věřil, že z nich čte, co potřebují. Přímou se díval do očí i majitelům, poznali, že si dokáže představit, co prožívají. Obdivoval jsem, jak si vždycky umí poradit, ať se situace vyvíjela jakkoliv. O to, co mohl ovlivnit, se postaral. Co nemohl, to respektoval. I v tom zoufalství jsem doufal, že by tyhle schopnosti mohly být dědičné. Aspoň ob generaci.

Před týdnem si strýc vygooglil můj telefon, po letech jsem slyšel jeho hlas. To musí být něco zásadního, říkal jsem si, zatímco jsem v sobě vnímal, že mám odpuštěno, že už mu nic nevyčítám, i když to kdysi bylo hodně těžké. Než jsem si sbalil věci na cestu do domu, kde bydleli děda s babičkou, prohlížel jsem si fotky a věděl, že některé věci se nikdy neztratí. A taky, že hodně času už ztraceno bylo.

Uvítal mě nesměle. Ale cítil jsem, že to promýšlel dlouho. Dali jsme si panáka i horkou polévku, obojí na posílení. Přinesl nenápadnou dřevěnou krabici, prý ji našel před mnoha lety na půdě. Byly tam dědovy deníky, dědovy úvahy. A teď, po víc jak dvaceti letech od jeho smrti, že v nich začíná vnímat něco, co mu nedá spát. Tak to jsem zvědavý. Co zásadního ho přimělo mi zavolat. Napadlo mě něco k majetku, ale mýlil jsem se.

Požádal mě, abych si dědovy paměti přečetl a zfilmoval příběh veterináře, který viděl ve spojení zvířat a lidí mnohem víc, než o tom kdy mluvil. Který zaznamenal poselství, co mohla být rozpoznána jen srdcem někoho, kdo miluje všechny živé bytosti. Někoho, kdo rovněž ví, že smrt je zřídkakdy důvodem skutečných konců.

Zároveň mi prozradil, že moje dětská kamarádka je jeho sousedka, bydlí totiž v domě po své babičce. A že je něco jako publicistka nebo scénáristka, neví přesně, ale určitě mu slíbila, že mi pomůže uchopit celou věc, když přistoupím na jeho návrh. Podíval jsem se z okna světnice a uviděl dlouhovlasou mladou ženu v modrých šatech, jak na zahradě, kde jsme jako děti stavěli bunkry, zrovna něco píše. Tak rád jsem za ní znovu šel.

Jana je intuitivní terapeutka, lektorka kurzů pro zdravá záda a duši, autorka obrazů a krátkých prožitkových textů. Psaní ji fascinuje od nepaměti. Je to půl roku, co archetyp vypravěčky spustil v jejím životě plno psacích synchronicit. Je za to nesmírně vděčná, tenhle vesmír ji baví.

Ode dneška se jmenuješ Krása.

Eva Vozková

Taková... divná

Taková... divná. V ošoupaných teniskách, bezbarvé sukni a vytahaném svetru. Protijdoucí se na ni nezahlédli na okamžik delší než nejnnutnější. Ona o to nestojí. Ví, že není hezká ani ničím zajímavá. Stejně jako její dny. Najednou se před ní objeví starý muž, leží na zemi. V žilnaté ruce svírá svazek balónků. Jsou nafouknuté a na slunci se zvláště třpytí. Pomůže mu vstát. Jen co ho přizvedne, balónky začnou muže nadnášet. Už už se odlepuje od země a ona neví, jestli ho má zachytit. Strčí jí svazek do ruky a říká: „To je dárek pro tebe, že jsi tak hodná.“ Stařík spadne na zem a rozplyne se.

Ona jde dál. Ocitne se na kolejích. Jsou rezavé a mezi nimi roste řídká zašedlá tráva. V ruce drží sedm balónků a uvažuje, co s nimi. Nejspíš je pustí. Bude se za nimi dívat tak dlouho, až se promění v tečky. Ale nejde to. Provázky se jí ovinou kolem zápěstí a propletou se do hezkého náramku. Zakopne o prasklinu ve starém pražci. Rozbité koleno ani tolik nebolí, spíš ji zamrzí, že jeden balónek, fialový, praskne. Místo tupého zvuku *pph* zaslechne cinknutí. Zvedne se a podívá se před sebe. Překvapí ji, že se koleje, navzdory perspektivě, na konci rozbíhají do šířky. Rozběhne se také. Koleje se rozestupují víc a víc. Odněkud přilétne sýkorka a sedne jí na rameno. Klovne do modrého balónku, cinkne to. Pražce řídnou a kolem začínají vyrůstat květiny. Porost houstne a objevují se kvetoucí keře. Trn na větvi šípku zavadí o růžový balónek. Cinkne to. Před ní se objeví louka. Teď už se zarazí. „Tak ten dárek umí kouzlit! Díky, díky!“

Ze samé radosti udělá pár kotoulů. A přemetů. Nakonec vytočí skvostnou piruetu. „Cože, tohleto že dokážu?“ Klekne na všechny čtyři. Leze po kolenou a válí se v měkké trávě. Směje se, až se zalyká. Při tom vyvádění praskne už čtvrtý, ten oranžový. Cink! Rozhlédne se dolů po svahu. Stojí tam dřevěný přístřešek, jaký se staví nad studánkou.

Teprve teď si uvědomí žízeň. Voda je chladná a chutná. Zhlédne se v odrazu. Překvapením vyjekne: „To mám být já? Vždyť je tam docela hezká holka!“ Sedne si s rukama objatýma kolem skrčených nohou. Zurčení pramínku ji uklidňuje. Záhledí se do dálky. Obzor ohraničují vrcholky hor. Z jednoho nižšího vrchu v popředí spadá nádherný vodopád. Zatouží se dostat blíž. Slyší vzdálený hukot vody, ale dojít tam, to je pochod tak na dva dny. Pomyslí si: „Rychleji by tam doletěl nejspíš nějaký dravec, že bych to... zkusila?“ Chvíli váhá, vybere zelený balónek a dlobne do něj větvičkou. Ještě se nestačí ozvat cinknutí a už cítí, jak obrůstá peřím. Rozpaží. Křídla se rozepnou do šířky a ona letí. Letí! Vnímá úžasný pocit lehkosti. A nekonečné svobody. Plachtí nad zmenšenou krajinou.

Přistane na malé skalce před vodopádem. Je to zase ona, ale cítí, že něco je jinak. Už není nezajímavá a zbytečná bytost. Už chce vnímat, že je jiná. Vidí krásu, kam se podívá. Přiblíží se k vodopádu a dlouho se nechá smáčet studenou tříští vody. Příjemně jí omývá tělo a splachuje z duše všechnu tíži. Slunce se kloní k západu. Odnáší si s sebou sedm barev z každé kapky vody. Na nebi vyskakují hvězdy. Začíná být ospalá. Záhledí se na poslední dva balónky, bílý a červený. Který dřív? Dobře, ten bílý. Rozezní se cinkání, které nepřestává. Z náramku na ruce se začne odvíjet dlouhý provaz. Splete se v pohodlnou houpací síť. Lehne si do ní a jemné zvonění ji ukolébá do spánku.

Ráno se probudí a vstane. Nad postelí u stropu se vznáší červený balónek. Chytne provázek a vyjde s ním na ulici. Koutky se jí zvednou do mírného úsměvu. Stejně tak protijdoucím. Jednomu klukovi ve vytahaném svetru víc. Dotknou se očima, jsou nádherné. Jeho i její. Podává mu balónek. „Dík, já mám jenom jabko, chceš? Jak se jmenuješ?“ Zamyslí se, vlastně ani neví. Kluk řekne: „Já to vím. Ode dneška se jmenuješ Krása.“

Ráno se probudí a vstane. K houpací síti je přivázaný červený balónek. Rozváže uzlík, chytne provázek a seskočí na zem. Vzpomene si na kluka. Vždyť mu ten balónek včera dala. Nebo před týdnem, před rokem? Byl vůbec? „Ahoj Kráso,“ zaslechne. Neví, odkud hlas přichází a je zmatená. Záhledí se na poslední balónek. Zaváhá. „Mám, nemám?“ A znovu ten stařík. Leží před ní na zemi. Nemá sílu ho zvednout. Ováže mu kolem ruky provázek a on s jemným cinkotem stoupá vzhůru. Dívá se za ním, až vidí jenom tečku.

Ráno se probudí a vstane. Šourá se do kuchyně. Zapne konvici s vodou. Za chvíli se bytem šíří neodolatelná vůně kávy. Postaví hrnky na táč a vrací se do ložnice. Ve dveřích se zastaví. Na posteli leží spící muž s bílými vlasy. Nikdy jí neřekl „Kráso“. Při vzpomínce se bezděčně pousměje. Dnes už ale ví. Je s ním šťastná a je mu vděčná za klidný a vyrovnaný vztah. Než muže vzbudí, pohladí ho laskavým pohledem.

A jen na malý okamžik vzhledne ke stropu. Je tam. Pořád tam visí.

Vidí ho jenom ona.

Eva má úžasné povolání, je seniorka, už dlouho. Vlastní poklad – volný čas. A výběr z tolika lákavých činností! Obé jí umožňuje radovat se ze života. Okouznilo ji haiku. Pilně ho skládá (má prostorný šuplík). Někdy i povídky, líbí se jí hra s krásnými českými slovíčky. Vnímá je s pokorou.

Zamilovali si ji, protože uměla zachovat všechna jejich tajemství.

Michaela Kotlanová

Lavička

Stála tam na té zelené trávě a čekala. Nečekala nikdy dlouho, protože místo, kde stála, lákalo ty, kteří hledali klid, pohodu, příjemný výhled, soukromí, nebo naopak místo, kde se mohou setkat s někým dalším. Byla obyčejná. Několik kulatých kousků dřeva seskládaných před mnoha lety tak, aby se na nich dalo pohodlně posedět.

Kolik lidí se tu zastavilo? Na chvíli, na půl dne, na svačinu, kolik lidí tu prožilo první milostné setkání, kolik slzí tu lidé vyplakali, či naopak prožili radostné chvíli se svými dětmi, rodiči, prarodiči? Zamilovali si ji, protože uměla zachovat všechna jejich tajemství.

Už ho viděla zpovzdálí. Vypadal sice trošku sklesle, ale ona už věděla, že bude mít nového hosta. Copak jí asi nese? Ale i ona se občas plete, a tak se tu najednou vyloupl veselý chlap. Skleslý byl možná proto, že byl velký a trochu unavený po celodenní práci. Sluníčko hřálo a lákalo k posezení v poklidném odpoledni. Muž usedl a ona věděla, jaký požitek má ze svého rozhledu. Dole na louce kluci hráli fotbal, copaté holčičky skákaly gumu a tančily a na dekách se batolili ti nejmenší za bedlivého dozoru svých maminek. Tatínkové teprve přijdou...

Au... cítila, jak muž uvažuje nad tím, že ten jeho nikdy nepřišel. Najednou to veselí a příjemný rozhled zkazila vzpomínka na otce, který odešel, když byl ještě malý. „To nevadí, mamka mi vše vynahradila a třeba je táta šťastný s jinou ženou a jiným klukem.“ Tyto myšlenky ho provázely celý dosavadní život. Kolikrát přemýšlel, že by se pokusil ho najít, poznat ho, říct mu, jak mu chyběl.

Bylo teplo a muž si odložil svůj lehký kabát. Už přesně věděla, co v něm má. Peněženku, doklady, klíče a telefon. No, jasně, čeká na důležitý hovor!

Máma vždycky říkala, že odešel bez rozloučení, nikdy se neozval, nikdy se nezeptal, zda má syna, nebo dceru. A tak zůstalo téma „táta“ tabu. Jenomže... Není to trochu nefér? Máma se snažila, aby mu nic nechybělo, dala mu vše, co potřeboval, často i mnoho navíc, ale přece jen ostatní kluci měli tátu a on jim tolik záviděl. „No jo, já vím, jsem dospělý, měl bych se s tím srovnat, ale nejde to.“

Udělal to, proč ne? Ano, najal si člověka, který mu pomohl. A teď tu sedí, dívá se kolem, hřeje se v paprscích slunce, poslouchá dětský smích. A vlastně je mu dobře. Čeká.

Zazvonil telefon. „Ahoj, kde jsi?“ „Jsem v parku, sedím na té lavičce z kulatiny a čekám, jestli zavoláš.“ „Dobře, mám pro tebe nějaké informace, tak tam vydrž.“ Téééda, tak brzy? Vždyť o tom mluvili teprve před týdnem! Kamarádka Bára mu slíbila pomoc a už má informace? Hlavou se mu honily myšlenky jako o závod. Vůbec netušil, co má čekat, co má dělat, neuměl složit jednu jedinou kloudnou otázku. Potřeboval se uklidnit, tak začal zhluboka dýchat. Když se uklidnil, všiml si, že po cestě se k němu blíží pár.

Paní šla pomalu a před sebou tlačila invalidní vozík. Vypadala moc hezky, krásná, upravená žena, zhruba ve věku jeho matky. On seděl na invalidním vozíku. Pohledný muž s výrazně prosedivělými vlasy. Smáli se.

Tak tohle vypadá velmi zajímavě, řekla si a čekala. Bylo to napjaté čekání, ale ze zkušeností věděla, že trpělivost růže přináší.

Když se k němu žena s vozíkem přiblížila, pozdravil. Ačkoliv ani jednoho neznal, cosi ho k pozdravu donutilo. Pán mu byl velmi povědomý. Žena ho oslovila: „Vy jste Kamil?“ Podivil se, že zná jeho jméno. „Ano,“ odpověděl. „Dovolte mi, abych vás seznámila s vaším otcem.“ Zůstal sedět němý, jako opařený, vůbec nevěděl, co říct, co dělat... Déjà vu. Jeho myšlenky opět lítaly jako o závod, netušil, co dělat, nedokázal dát dohromady jedinou větu. Jen se díval. Do tváře muže, jenž měl být jeho otcem. Seděl na invalidním vozíku, ale oči byly živé. Najednou uslyšel: „Rád tě poznávám, Kamile.“ A to už viděl Báru, jak se k nim blíží tryskem, mává a volá: „Tak co, už se znáte?“

Někdy se stane, že je lavička svědkem zázraků, štěstí, ale také smutku a slzí, a vše si nechává pro sebe. Jsou to tajemství, která s lidmi, kteří jí to dovolí, prožívá a pak je může zcela anonymně vyprávět.

Míša je máma dvou dospělých dětí, a ač není spisovatelka, psaní ji živí už téměř sedm let. Zajímají ji věci „mezi nebem a zemí“, montuje se do řemesla lékařům a vykládá karty. Miluje zahradu, svou práci, slunce, moře nebo třeba i obyčejný rybník. Taky dobré víno, dobrou společnost a filozofické řeči (-D).

Přesně loni touhle dobou jsi to Drahušce slíbila, vid'?

Pavla Pavlíčková

Do roka a do dne

Pavla se náhle zvedne od počítače a vyjde na verandu. Jarní vzduch příjemně zchladí její horké tváře. Zhluboka se nadechne a jen tak nepřítomně hledí do dále.

„Co je? Děje se něco?“ vytrhne ji po chvíli Tony ze zamyšlení.

„Jsem úplně bezradná. Vůbec nevím, co mám dělat,“ pronese a zoufalým pohledem žádá muže o radu.

„Myslíš na svoji mamču a na ségru, vid'?“ pohládí ženu po vlasech.

„Ano,“ Pavla lehce přikývne.

„Faktem je, že když tvoje máma odletí, vystaví se riziku, že se nakazí. Nalhávat si něco nemá cenu. Oba víme, že už není nejmladší. A nedejbože aby nakazila i Drahušku. To by se výčitek nezbavila do konce života... Ale zase na druhou stranu, může to být jejich poslední setkání.“

„No právě! A hlavně – mamča o tom, že by do Irska neodletěla, nechce ani slyšet. Jsem fakt bezradná.“

„Koukej. Mimořádné zprávy, pojd' dovnitř,“ řekne Tony a zesílí televizi. „Ježíši, zemřela paní Zátopková... hele a taky uzavřeli hranice!“ Na chvílku se odmlčí a pak dodá: „Na kdy má tvoje máma tu letenku?“

„Na zítra,“ odvětí Pavla a jen tupě zírání na televizi. Proboha, co se to děje?! Uzavřené školy, obchody a teď i hranice! To mamča nepřežije. *Musím zavolat ségře a dát s ní videohovor.* Po čtyřech zazvoněních jsou ve spojení.

„Ahoj Drahuško,“ sotva ze sebe vykoktá, když sestru uvidí. Bože, už je jí sotva polovic, pomyslí si a začne jí opatrně popisovat, co se před chvílkou dozvěděla z televize. Očekávala všechny reakce, ale toto jí opravdu vyrazilo dech. Drahuška je zcela klidná a vyrovnaná. Naopak! Ona utěšuje Pavlu.

„Pavlí, já to tu také sleduji,“ řekne klidným hlasem. „Maminka nikam nepoletí. Já jí zavolám a vysvětlím jí to...“

Pavla mlčky pozoruje monitor. Vůbec neví, co má na to říct. Moc dobře si uvědomuje, jak se Drahuška na mamču těší. A teď?! Zavřeli letiště, kvůli nějakému novému viru covid-19. Jen těžko se jí hledají slova. Náhle zkratovitě pronese:

„Víš, Drahuško, tvůj a maminky příběh je tak dojemný, že by si zasloužil, aby se o něm napsala kniha.“

„Jé, to je super nápad,“ zareaguje Drahuška nadšeně a pak ještě s úsměvem dodá: „Pavlí, kdyby se to tenkrát nestalo, tak ty bys tu dnes nebyla. Zkrátka to tak mělo být.“

„Přesně to mi říká i mamča,“ usměje se Pavla.

Drahuška... Po chvílce převede hovor na svoji prvorozenou vnučku.

Pavla ji poslouchá, však myšlenkami je zcela jinde. Sice mají obě pravdu, že by tu nebyla, nebýt zloby a zášti, kterou před lety podpořil totalitní režim. Na druhou stranu – kolik bolesti a utrpení jim oběma přineslo to, že je od sebe v roce 1969 násilím oddělili, a ještě ke všemu na základě pomluv a vykonstruovaného soudního procesu? Drahušce tenkrát bylo dva a půl roku. Dlouhých čtyřicet osm let se neviděly, a když se díky neuvěřitelné náhodě opět shledají, vypadá to, že jim osud znovu odměří jen dva a půl roku. Pavle naskočí husí kůže. Hrdlo se sevře a jen tak tak zadržuje slzy.

Zbytek dne a pak i celou noc jí stále vrtá hlavou myšlenka, kterou zkratovitě vyřkla. Nemůže si pomoci. Druhý den setře znovu zavolá.

„Drahuško, víš, jak jsme se včera bavili o té knize. Já ti chci říct, že udělám vše proto, aby ta kniha vyšla,“ pronese a tím dá sestře slib, který nelze nesplnit. V duchu se uklidňuje, že najde někoho, kdo jejich příběh napíše.

Když se uzavřely hranice, všichni doufali, že to bude třeba jen na čas a mamča do Irska přeci jen odletí. Bohužel! Jako by s odchodem paní Zátopkové odešla svoboda pohybu a možná i svoboda jako taková.

Drahuška se maminky nedočkala. Bojovala do poslední chvíle, žel zhoubná nemoc byla silnější. Maminka se nezúčastnila ani posledního rozloučení, jelikož letadla stále ještě nelétají.

Dva týdny po pohřbu Pavle přijde e-mail.

„Tony, píše mi Drahuška!!!“ vyhrkne a nevěřícně civí na monitor. Ale ta je přeci... Pavlu polije studený pot. Srdce se jí rozbuší natolik, že se pomalu nemůže ani nadechnout.

Po otevření zjistí, že zprávu posílá Drahuščin manžel a plní tak poslední přání své ženy. Pavla si vytiskne přílohy, usedne do křesla a čte. Čtyři stránky papíru psané Drahuškou zachycují tolik bolesti a radosti zároveň, že Pavlu nutí číst je stále znovu a znovu. Dozví se například, že jedna z účastnic oné události roku 1969 se stala Drahuščinou macechou a několik dlouhých let ji psychicky i fyzicky týrala. Dozví se i mnoho dalšího...

Po chvíli si otře slzy. „Tony, už jsem se rozhodla. Já to napíšu.“

Usedne nad klávesnici a začne skládat slova. Tvoří věty, které se z ní sypou v podobě bolestné melodie. Za čtrnáct dnů má hotových pět kapitol a za dva měsíce je rukopis na stole. Postupně, již v průběhu psaní, dává knihu číst svým známým a poté i neznámým...

„Ahoj ženo, opět u počítače?“ vychrlí Tony na Pavlu rovnou mezi dveřmi. „Vždyť z toho zblbneš, měla bys odpočívat... A už víš výsledky, mluvila jsi s doktorem?“

„Ahoj lásko, to je neuvěřitelné. Pojd' se podívat, jaké mám reakce na knihu,“ raduje se Pavla. „Skoro všichni píšou, že ji přečetli na jeden, nejvýš dva zátahy. A Sisi píše...“ Najednou se Pavla odmlčí a znovu si pozorně přečte dovětek od kamarádky. Kromě pochvalné recenze Sisi zmíní myšlenku, jež Pavlu při psaní také oslovila, a dokonce více, než by bylo zdrávo.

Sisi píše... Je strašné, když matka přežije své dítě, a tvoje maminka přežila již dvě. Tak snad nepřežije i tebe. To by bylo fakt prokletí. Ano, stejná myšlenka Pavlu také při psaní napadla. Opravdu to vypadá jako nějaká kletba. V roce 2018 umírá v nedožitých 54 letech nejstarší sestra. Letos, v roce 2020, odešla v nedožitých 53 letech Drahuška... a Pavla má za dva roky oslavit 52 let? Fuj, oklepe se.

„Tak co píše Sisi? Jsi mi to nedočetla. A co říkal ten doktor? Dozví se dnes něco?“ Polibkem vytrhne Tony ženu ze zamyšlení. „Co je s tebou?“

„Nic, jsem v pohodě. Jo a doktor říkal, že dobrý. Až budou všechny výsledky, domluvíme se na termínu operace. Ale to víš, zítra začíná předprodej knihy, a tak jsem trochu nervózní,“ kamufluje Pavla svoje myšlenky.

„Tak nebuď. Máš nás, celou rodinu. I kdyby ti nikdo nepřispěl, ta kniha vyjde. Pravda je, že druhá vlna koronaviru asi lidem moc nepřidá na chuti investovat do knihy, která notabene vyjde až někdy v červnu. Ale neboj, ty to zvládneš,“ pohladí ženu po vlasech...

Tony měl pravdu. Již od první minuty zahájeného třicetidenního předprodeje Pavlu velice mile překvapují a dojímají veškeré reakce. Přispívá rodina, známí, a dokonce i zcela neznámí lidé. Před týdnem jí zcela vyrazila dech Monika Absolonová, která si náhodně přečetla ukázkou a zcela bezprostředně a nezištně se o knize zmínila. Tím Pavle také velice pomohla. Zlomový však byl devatenáctý den předprodeje.

„Tony, to ti musím říct!“ volá Pavla nadšeně manželovi. „Představ si, ráno tam bylo 87 % vybrané částky... v poledne 96 % – a teď už je tam... 106 %, já se snad zblázním!“

Předprodej Pavliny knihy skončil úspěšně a nyní se může začít pracovat na výrobě. Termín vydání je v červnu. Pavla se netají tím, že by si přála dřívější datum. Stojí však nohama pevně na zemi. Ví, že není možné v tak krátkém časovém horizontu zvládnout redakci, sazbu knihy, doladit obálku. Pak korektury a další úpravy. Oslovit tiskárnu... Jelikož má ale kolem sebe úžasný tým, pustí se společně hned do práce. Vše jde jako po másle.

Kromě toho se Pavla připravuje také na operaci a zároveň se pouští do psaní další knihy. Lékaři na základě výsledků a s přihlédnutím k rodinné anamnéze (právě ono úmrtí Drahušky na tuto nemoc) volí radikální řešení. Všechno musí pryč. Pavla podstoupí ve

fakultní nemocnici úspěšný zákrok a hned třetí den po operaci jí grafické studio pošle hotovou knihu na schválení s tím, že již může zamířit do tisku. Pavla s příjemným chvěním odesílá hotový rukopis vydavateli a s netrpělivostí sobě vlastní očekává termín.

„Tony! Povedlo se to!“ raduje se Pavla. Přečetla si zrovna e-mail z vydavatelství, že datum vydání je stanoven na patnáctého března.

„Přesně loni touhle dobou jsi to Drahušce slíbila, vid? Takže do roka a do dne. Gratuluji,“ řekne Tony a obejmě svoji ženu.

Bože, ono to vyšlo, pomyslí si Pavla. Zahledí se na nedaleké kopce. V duchu se raduje a také ví, že ji sestra již podruhé zachránila život.

„Děkuji ti, Drahuško. Splnila jsem slib – do roka a do dne...“ šeptne a užívá si objetí i nádherný pohled do dále.

Nepřijmeš-li své výzvy, nepoznáš, co v tobě je. To je Pavlino životní motto. Vyzkoušela si být vedoucí oddělení barev, výkonnou asistentkou ve start-upu a mnoho dalších zajímavých profesí. Za svou největší životní výzvu považuje vstup do zcela neznámých vod v podobě psaní knih, a tím pokoření svého hendikepu: dyslexie. Pavla je autorkou knihy Rododendron – Za horizontem osudu.

*Když loví v ledvince jízdní
řád, aby mi zaškrtnul
spoje, nenápadně pošlu
zprávu Kikinovi: SOS,
volej, ihned!*

Renata Topinková

Frankie

Je to už pár měsíců, kdy do mě můj nejlepší kámoška Kikin (občanským jménem Krištof Navrátil) při našem pravidelném pátečním dýchánku hučel jak do hubený kozy: „Julčo, rozešli jste se před rokem. Přestaň se tvářit jak zdrcená vdova. Matěj neumřel, prostě to přestalo klapat. Takový věci se stávají. Já vím, že tě to sebralo, ale už mi fakt leze krkem se furt dívat na ten tvůj usouženej obličej. Matěj není jedinej chlap na světě. Takže ti, drahá přítelkyně, založím profil na seznamce a nechci slyšet žádný protesty!“

Pokusím se oponovat: „Nechci žádnou seznamku. Já tomu nevěřím, určitě jsou tam samý úchylové, a co když mě někdo přepadne, unese, nebo zabije? Víš, že takový typy přitahuju.“

Dle očekávání Kikin smete můj chabý argument ze stolu. „Nesmysl. Matěj přeci nebyl úchyl, vrah, šiblej ani násilník.“ Vytrvale jak orel nad polem krouží Kikin prstem nad klávesnicí. Rychlostí pěti úderů za minutu vyklovává text inzerátu. Jsem v klidu; při tempu, jakým píše, a tempu, jakým pije, nevěřím, že by to stačil doklovat dřív, než bude kantáre. Chyba lávky. Kikin se do tvorby a šperkování mého profilu natolik zažral, že zapomněl i pít. Za dobu trvání našeho přátelství se podobná situace stala pouze dvakrát – když vysílali poslední epizodu *Sexu ve městě* a při loňském finále *Muže roku*.

„Zapomínáš, můj milý kamaráde, proč jsem vždycky musela zdrhat z diskotéky nebo baru? Ty už si nepamatuješ, jak jste si ze mě dělali srandu, že bych mohla dělat policajtům volavku? Jen by posbírali do antonu moje nápadníky. No, jen si vzpomeň na Volodu, toho Němce s ruským přízvukem, co mi chtěl hodit oblbováky do pití.“

Kikin na vteřinu zaváhá, na monitoru svítí nápis „Aktivovat účet?“, ruku nechá viset nad klávesou enter. Pak odhodlaně ťukne do klávesnice a můj profil na seznamce je aktivní. Vzpomenu si na Matěje. Kdy se to mezi námi tak pokazilo? Jak je možný, že jsem si ničeho nevšimla? Mohla jsem to změnit? Mohla jsem to zachránit?

Z úvah nad mým zpackaným vztahem mě vytrhne Kikinova divoká gestikulace: „Takže zlato, schovej si ten pohřební výraz na posmrtnou masku a pojď se na to mrknout. Tady jsem ti vymazlil profil, heslo ti tu napíšu a nemysli si, že mi očůráš paty. To heslo znám a budu tě kontrolovat. A varuju tě, jestli neuvídím žádnou aktivitu, tak začnu psát za tebe, a to nechceš.“ Představa, jak se téměř dvoumetrový Kikin vydává za holku, aby jí nabalil chlapa, je příliš směšná. „Ty jsi příšerná kámoška, Křištofe!“

Rozpustile se na mě zazubí: „A právě proto mě máš ráda.“ Pak zvažní. „No tak, já jen chci, aby ses přestala trápit. Jenom to zkus, prosím, jenom to zkus. O nic přeci nejde. Hele, v podstatě si vystačíš se dvěma klávesama – DELETE a ENTER. Jen to, proboha, nespleť.“

Je od něj hezký, že se tak snaží a stará, a možná má i v něčem pravdu. „Tak já to tedy zkusím, ale dneska už ne, ok?“

„Dobrá.“ Spokojeně se usměje a přitukne si se mnou skleničkou Prosecca.

Za pár dní, i přes počáteční odpor a nedůvěru, poháněná zvědavostí a tíhou slibu, který jsem Kikinovi dala, jsem profil otevřela a odstartovala tak kolotoč leckdy absurdních situací. Moje seznamovací kariéra v online světě nebyla dlouhá, ale o to výživnější. V duchu se probírám nápadníky, se kterými jsem si vyšla. Ano, pár (čili dva) byli celkem v pohodě a nebránila bych se nějakému bližšímu vztahu, nicméně oni očividně jo. Větší procento ovšem představovali amanti z druhé strany škály potencionálních budoucích důvěrných kamarádů. Sestavím si jakýsi pomyslný „Úchylníček“ a první místo zaujímá jednoznačně Karel. Tmavovlasý, tmavooký, s bradkou. Na profilu má asi sto padesát fotek a všechny jsou v podstatě stejné – selfička focená z jediného úhlu, takže se na fotkách mění jen oblečení. Píšeme si asi týden. Není hloupý, ale někdy mi přijde, že se dost přečeňuje. Občas reaguje trochu přehnaně, hlavně ve chvílích, kdy se opovžím projevít vlastní názor. Okamžitě začne být dost arogantní. Říkala jsem si, že v reálu bude třeba jiný, že to možná myslí jinak a já to jinak chápu. Osobní kontakt je osobní kontakt, brát si ho přeci nemusím, a když nic, tak třeba získám nového kamaráda. Domluvili jsme se tedy, že si dáme sraz dnes v pět hodin

u Andělíčka. Je pět deset a Karel nikde. Přesně tohle nesnáším, připadám si pak jako blbka. Pět patnáct, směrem ke mně přichází podivná postavička, čím je blíž, tím studenější pot mě polévá. Panebože, prosím, ať to není on.

Modlitby nezabraly, Karel stojí přede mnou – s igelitkou, ledvinkou kolem pasu, v ušmudlaném, sepraném triku. Rozpačitě mu odpovím na pozdrav. Pohled na zbytky jeho zčernalých zubů z hlavy asi nikdy nedostanu. Teď už chápu, proč se na žádné z těch sto padesáti fotek neusmívá. Má trochu šílený pohled, jako by koukal skrze mě. Navrhnu mu, že se můžeme projít do parku. Modlím se ke všem známým i neznámým bohům, aby mě s ním nikdo nepotkal. Jo, mohli bychom si jít sednout do kavárny... jenže Karel smrdí tak, že v uzavřeném prostoru by se ze zdí sloupala omítka. Musí na nás být opravdu komický pohled. On v tom ušmudlaném triku, s ledvinkou a igelitkou, já v elegantních šatičkách pobíhající kolem něj podle toho, jak se otočí vítr, společně kroužíme po „špek parku“. A zdrhnout je mi blbý. Tedy až do chvíle, kdy se mi svěří, že je schizofrenik, a pozve mě na neděli na oběd s tím, že babička bude ráda, že si konečně našel děvče. Bydlet můžeme v jeho pokojíku, povlečení dostal k Vánocům, tak v sobotu povlíkne, abych spala v čistém. Vlák mi jede v 10:40, v 11:05 mě bude čekat na nádraží. Když loví v ledvince jízdni řád, aby mi zaškrtnul spoje, nenápadně pošlu zprávu Kikinovi: „SOS, volej, ihned!“ V životě jsem nebyla tak ráda, že na displeji vidím jeho telefonní číslo. Karel to nese s nelibostí. „Kdo ti jako volá, teď v půl šestý večer?!“ Dělá, jako by bylo půl dvanáctý; výhrušný podtón v jeho hlase mě zaráží. „Sorry, to je správce domu. Co tak může chtít?“ S omluvným výrazem zvednu telefon a dostatečně nahlas spustím: „Dobrý den, pane Svobodo, děje se něco?“ Snažím se tvářit neutrálně a soustředěně i přes Kikinovo pronikavé: „Co jéééé?“

„Čas pro mou etudu,“ odpovím mu v duchu. Karel si mě podezřívavě měří. Nasadím šokovaný výraz a plačtivě zvolám: „Cože? A ta voda jako teče ze stropu? No to snad ne. Já jsem teď ve městě, ale okamžitě jedu domů. Budu tam tak za dvacet minut.“

„Jaká voda, co to meleš, proboha?“ Kikin má velmi pronikavý hlas, když nechápe. Hovor raději končím se slovy: „Pane Svobodo, já tam budu za chvíli. Děkuji za zavolání. Zatím na shledanou.“ Tak alibi mám, teď zbývá dorazit Karla.

„Karle, já se moc omlouvám, ale to byl správce domu. Asi mi doma praskla nějaká trubka nebo těsnění a vytopila jsem sousedy. Musím domů. Ahoj.“ Na jeho reakci nečekám. Kolem zrovna projíždí tramvaj, a než se Karel stačí vzpamatovat, rozběhnu se a s ladností bedny kytu skočím dovnitř. S oroseným čelem a funicí jak sentinel najdu volné místečko a volám Kikinovi, abych mu to vysvětlila. Uznávám, že tahle kamufláž nebyla zrovna fér, ale já jsem se nikdy za hrdinku nepovažovala. A popravdě jsem se obávala Karlovy reakce, když bych mu na férovku řekla, že na králíka rozhodně nepřijedu, ani v neděli, ani nikdy!

Stříbrnou pozici v seznamu úchyláků obsadil Marcel. Ten sice nesmrděl jak žumpa, nicméně vady charakteru páchnou možná víc. Oslovil mě pár týdnů po debaklu s Karlem. Na profilu pro změnu moc fotek neměl. Jedna je asi z dovolené. Do objektivu se usmívá sympáček s tmavým strništěm vousů a za ním se rýsují Alpy. Škoda, že si nesundal sluneční brýle, abych viděla jeho oči, ale má hezký úsměv a krásné, rovné, bílé zuby. Docela se mi líbí, podle všeho je vysoký, tmavovlasý, vyloženě Kikinův typ, což mi několikrát výmluvně zdůrazní. Marcelovi je třicet jedna let, pracuje jako IT technik. První rande navrhnu kupodivu já. Není sice moc výřečný, ale to může být prostředím. Nebo ho nebaví psát. Při osobním

kontaktu to bude třeba jiné. Na rande se docela těším. Konečně je tady den D, hodina H. Máme se sejít u divadla v pět hodin. Na minutu přesně přešlapuju nervózně na smluveném místě. Přichází. Hezký, vysoký, tmavovlasý sympaťák. Bože, to je kus! Srdce mi hned hodí tři tepy navíc. Zubím se jak v reklamě na Colgate. Sympaťák se na mě usměje a pokračuje dál. To není on? Proč to není on?! Toužebně se za ním dívám a zklamaně vzdychnu. Ach jo. Zakrslého, proplešatělého blondáka, který šel nejspíš za ním, si všimnu, až když na mě promluví. „Ahoj Julie, já jsem Marcel.“ Ovane mě cigaretami prosycený dech. Žluté, křivé zuby mu svítí mezi úzkými rty. S vypoulenýma očima neurčité barvy mi připomíná žábu. No, nazdar hodiny. Odhaduji mu tak pětáctýřicet let. Na levé ruce má viditelně opálený snubní prsten. Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet. „Tak kam půjdeme?“ zeptá se. Než se vzmůžu na odpověď, kormidluje mě do nejbližší kavárny. Jsem natolik konsternovaná, že se nevzmůžu na odpor. V kavárně suverénně poručí dvě kávy, aniž by se obtěžoval zeptat, co si dám já. A pak žvaní, žvaní a žvaní. Na to, jak byl na netu skoupý na slovo, se mu teď od pusy div nepráší. Pomalu se probírám ze šoku. Řeční o politice, proboha, tyhle hospodské revolucionáře mám nejradši. V podstatě si vystačí jen s monologem, navíc svoje názory arogantně vyřvává na celou kavárnu a ostatní návštěvníci se po nás pohoršeně otáčejí. „Byla jsi volit?“ zeptá se náhle.

Přistíženě sebou trhnu, hlavou mi zrovna běžel popěvek *dej nám pámbu kýbl bublin*. „Na co ses ptal?“

„No jestli jsi byla volit? Já jsem samozřejmě volit byl. Ani se tě nemusím ptát, koho jsi volila. Ty vypadáš jako sluníčkářka. No jasně, co bych taky mohl čekat od ženský. Jsem zvědavěj, co budete vy pravdoláskari dělat, až to tu zamoří ty uprchlíci. Já bych některým lidem volit zakázal, dovolil bych to jen těm, co mají aspoň maturitu. Zavedl bych normálně nějaký testy, a kdo by neprošel, tak by měl smůlu. Těm, co mají jen učňák nebo základku, bych to zatrhnul úplně. Tyhle nevzdělaný poloopice by přeci neměly mít právo rozhodovat o tom, kdo tu bude vládnout. To ať přenechají elitám.“

„A ty máš co za vzdělání?“ zeptám se ho, žasnouc nad tou do nebe volající nabubřelostí. Co si o sobě ten trohl vlastně myslí? Nejradši bych ho nakopla mezi půlky špičatou botou. Tohle kastování a povyšování se nad někoho bytostně nesnáším.

Po mé otázce se začne ošívát a mumlat něco o tom, že nemohl studovat, protože ho rodiče nemohli držet na škole a bla bla bla. Nevím proč, ale vybaví se mi scéna ze *Světáků*, jak chce Vlastimil Brodský příslušníkovi VB nakukat, že od čtrnácti let musel podporovat stařícké rodiče a doma měli jen jedny dřeváky.

„Ty jsi taky četl *Pro kravičku* od Jindřicha Šimona Baara?“ zeptám se ho ironicky.

Narážku nepochopí.

„Můžu se tě na něco zeptat, Marceli?“

„No jasně, se ptej, na co chceš. Konečně jsi taky něco řekla, už jsem si myslel, že to tu budu muset odkecat sám.“ Poznámku, že mě ještě pořádně nepustil ke slovu, raději spolknu.

„Proč máš na profilu cizí fotky?“ snažím se na sobě nedat znát vztek.

„No přece kvůli holkám. Svou fotku si tam dát nemůžu. Někdo mě pozná a budu mít doma průšvih.“ Ten blbec je si sebou tak jistej, že se ani nenamáhá si něco vymyslet.

Přes zařaté zuby procedím jen: „Aha.“ Kdyby tu byl Kikin, tak už by troubil k ústupu, protože moc dobře ví, co moje „aha“ znamená. Je to signál, že jsem těsně před výbuchem,

a dotyčný, který tuhle rozbušku zapálil, by se měl co nejrychleji odebrat do bezpečné vzdálenosti a modlit se, abych neměla po ruce nic, co po něm můžu hodit.

„Nepřipadá ti na tom vůbec nic divného, jo? Tady si myslíš, že tě nikdo nepozná?“

Marcel se vůbec nenechá vykoletit, sebevědomě prohlásí: „Přišla jsi přeci dobrovolně, dokonce jsi to rande sama navrhla, tak proč bych se měl já cítit blbě?“ Ručička na ukazateli mého vnitřního tlakoměru se blíží ke kritické hranici. Vztek se mnou lomcuje. Takže já jsem ho sem vlastně, chudáčka, vylákala. „Jo, tu schůzku jsem navrhla já, ale za prvé jsem si myslela, že se mám sejít s někým úplně jiným, za druhé, já jsem svobodná, nikoho nepodvádím. Ty máš tu neskutečnou drzost si dát na profil cizí fotky někoho, kdo je tvůj pravej opak, jsi ženatej, a ještě mě tu v podstatě nařkneš z toho, že já jsem vylákala tebe a tobě, chudáčku, nezbylo nic jiného než přijít, i když jsi vlastně vůbec nechtěl?!“

„Když bych ti řekl pravdu, tak bys nepřišla. Mně ses na fotkách líbila. Jsi docela hezká, i když bys teda mohla změnit účes. Nepřemýšlela jsi třeba o jiný barvě?“

Ten chlap se mi snad zdá. Fotr od rodiny, kterej přes čokla nevidí na tramvaj, mi bude kecat do účesu? Pára mi jde ušima. Marcel se zvedá s tím, že si musí odskočit. Počkám, až zmizí za dveřmi toalety, a na víc nečekám. Popadnu bundu a rychlým krokem se vydám k východu. Už беру za kliku, když mě napadne dábelská myšlenka. Přeběhnu k pultu a přivolám servírku. „Slečno, prosím vás, co tu máte nejdražšího?“

Servírka na mě spiklenecky mrkne a ukáže na láhev nějakého koňaku. „Je výběrový. Panák stojí dvě stě korun.“

„Výborně, tak poprosím dvojitého.“

Servírka mi bez mrknutí oka nalije poctivého dvojitého panáka. Na ex ho do sebe barbarsky kopnu.

„Díky. Napište to na toho pána, se kterým jsem přišla. Na shledanou.“

„Na shledanou,“ odpoví pobaveně. Škoda že nebudu u toho, až mu přinese účet. Doufám, že ta holka z toho nebude mít nějaký problém. Marcela si zablokují dřív, než stihnu dojít na tramvaj.

A svatou trojici mých podivných nápadníků uzavírá Marek. Dodnes nechápu, co jeho chování mělo znamenat, jestli šlo o recesi, nebo projev duševní choroby. Začal mi psát ve chvíli, kdy jsem držela prst na tlačítkem „Smazat profil“. Na fotkách vypadal docela sympaticky, byl vtipný, psal bez pravopisných chyb. Jediné, co mi vadilo, byly poměrně dlouhé časové prodlevy a neochota o sobě sdělit něco bližšího, stále jsme se bavili v obecné rovině. Opět jsem to přičítala tomu, že mu třeba nesedí tenhle způsob seznamování a že osobní kontakt bude jistě lepší. Schůzku navrhl on a já celkem ráda přijala.

Na smluvené místo jsem dorazila s předstihem, vybrala si příjemné místo u okna a čekala. Viděla jsem ho přicházet od tramvaje, už na první pohled mě zarazil nepřátelský výraz v jeho tváři a jak ošuntěle a zanedbaně vypadal. Přišel v rozdrbaných džínách, na jeho obranu připouštím, že některé z těch děr tam zřejmě byly, už když džíny kupoval, nicméně o té mega díře, kterou má mezi nohama a ze které vykukuje jeho kašpárek, oděný do příšerných slipů, silně pochybuju. Nejde si toho nevšimnout, protože sedí s nohama roztaženýma tak, jako kdyby spolknul štafle. Nenápadně se rozhlédnu po místnosti. Někde tady musí být skrytá kamera. Nejradši bych se zvedla a šla pryč, což vzápětí stejně udělám. Můj odrbaný společník se ke mně totiž nahne přes stůl a tlumeným hlasem se mě zeptá:

„Už jsi někdy viděla mrtvoly?“ Tak, a mám dost. S představou, jak mě někde ve sklepní místnosti pitvá zaživa, se zvednu a bez omluvy opustím kavárnu. Tohle fakt nemám zapotřebí. Profil ze seznamky smažu dřív, než stačím vzít za kliku.

Svou spřízněnou duši jsem nakonec přeci jen našla, bez seznamky, neplánovaně. Potkala jsem ho při procházce v parku. Chodil pořád dokola sem a tam, vypadal, že něco hledá. Nabídla jsem mu pomoc. Nejprve se tvářil nedůvěřivě, proč by mu jako měla pomáhat cizí ženská, on je přeci z nás dvou ten chlap, poradí si sám. Nakonec mou pomoc přijal. Strávili jsme spolu celé odpoledne, chodili jsme parkem křížem krážem a hledali jsme jeho ztracené věci. Když se začalo stmívat, pozvala jsem ho k sobě domů, protože se tvářil dost bezradně. Nikdy dřív jsem to neudělala, abych si zvala domů někoho, koho sotva znám, ale jemu jsem hned od začátku věřila. Byl mi nesmírně sympatický, byl milý a byla s ním zábava. Na lásku na první pohled jsem do té chvíle nevěřila, ale stalo se. V našem případě existuje, je oboustranná, hluboká, upřímná a věrná. Nikdy mi s nikým nebylo tak dobře. Skvěle si rozumí i s Kikinem a mojí rodinou. Všichni si ho hned zamilovali. Udělal ze mě lepšího člověka, to díky němu se těším domů. Miluju naše společné procházky, výlety i lenošení u telky. Hodně se s ním zasměju, je tu pro mě vždy, když ho potřebuju, a vím, že by mě bránil až do roztrhání těla. Je prostě ideální parták do pohody i nepohody. Jmenuje se Frankie a je to francouzský buldoček.

Občas trhlá, občas vážná, milá fúrie, snílek s nohama pevně na zemi. Prostě Blíženec. Neumí zpívat, hrát ani kreslit, tak píše. Psaní je pro Renču relax, únik za hranice všedních dní, a především svoboda, něco, co je jen její a podle ní.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com

Korektury Michaela Kotlanová, Martina Heš

Copyright © Martina Heš, Veronika Mikolášková, Alena Kohoutková, Petra F. Rohovská, Kateřina Svobodová, Jan Strýček, Anna Buňková, Markéta Zimčíková, Jiří Brož, Jana Aadhiradasi, Eva Vozková, Michaela Kotlanová, Pavla Pavlíčková, Renata Topinková, 2021. Všechna práva vyhrazena.

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-vlastovky/> – pomocí tohoto odkazu ho směle a s radostí neváhej šířit do světů.

